

BẦY ĐÊM QUẠI ĐÀN

100 CUỐN

KINH DỊ

Phuhoang

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Đêm thứ năm: Ác quỷ đường sắt

Tuần này Trương Khiết sống cuộc sống cũng chẳng có gì đặc biệt so với trước, chỉ là sự khô khan và có quy luật.

Hà Tiểu Đình ốm, mấy hôm nay người không được thoải mái cho lắm. Có một tối mơ về Vương Thỏ. Sau cơn mơ thấy toàn thân chẳng còn sức lực và cũng chẳng biết đã đang và sẽ có chuyện gì xảy ra.

Cuối tuần lại đến, Thạch Nham ăn tối xong rồi chạy xuống phòng Trương Khiết ở tầng bốn từ rất sớm. Họ vừa đợi hai người bạn gái vừa nói chuyện trên trời dưới biển. Thói quen tụ tập vào những ngày cuối tuần đã trở thành sự gửi gắm tinh thần của họ. Sự căng thẳng trong tuần đã làm tinh thần của mỗi người căng ra như sợi dây đàn. Cuối tuần họ được thư giãn, đợi chờ một niềm vui nào đó, là từng hột mồ hôi co rúm run hay là tóc dựng đứng lên vì sợ hãi.

Nói chuyện lung tung một lúc kim đồng hồ đã chỉ đến chín giờ, Trương Khiết không còn đủ kiên trì để chờ đợi được nữa rồi: "Hai bạn họ sao vẫn chưa đến nhỉ? Con gái vẫn cứ chậm như rùa vậy đấy."

"Hà Tiểu Đình đã nói nhất định hôm nay phải để cô ấy kể chuyện, vì vậy chúng ta đã không có sự chuẩn bị, nếu cô ấy không đến chắc giờ đợi ở đây vô ích quá?"

Họ đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng chuông cửa "Keng, keng, keng".

Thạch Nham vui mừng "Cuô' i cùng thì cũng đê' n rô' i!", anh vội đứng dậy ra mở cửa.

Cửa mở, không thấ' y có ai, Thạch Nham ngó trái ngó phải chỉ thấ' y ngọn đèn le lói bị gió thổi đung đưa chiế' u rọi vào dãy hành lang tồ' i om.

Trương Khiế' t cũng bước tới đứng bên cạnh hỏi "Ai đấ' y??"

Thạch Nham ngạc nhiên vô cùng, nói "Cậu cũng nghe thấ' y mà! Tôi lại cứ nghĩ mình nghe lầ' m."

"Đương nhiên là nghe thấ' y, là ai vậy?"

"Không có ai, chắ' c là gió thổi đấ' y."

Hai người ủ rũ quay lại phòng, định ngô' i xuô' ng để kêu ca phàn nàn, bỗng "reng reng reng", tiế' ng chuông cửa lại vang lên.

Thạch Nham nhìn Trương Khiế' t "Lầ' n này anh cũng nghe thấ' y rô' i đúng không?"

"ừ, nghe thấ' y rô' i".

"Tiế' ng chuông từ cửa phòng mình phải không?"

"Thì tâ' ng bô' n có một mình tôi ở, mọi người đê' u đã chuyên đi rô' i, nê' u không phải nhà tôi thì nhà ai nữa?"

Cả hai cùng đi ra mở cửa.

Vẫn không thấ' y một bóng người.

Cả hai tròn mắ' t nhìn nhau và bắ' t giác có một nỗi sợ hãi vô hình hiện lên trong mắ' t mỗi người.

Khi hai người đóng cửa đi vào thì có tiếng bước chân đầu đó từ đằng xa vọng tới. Âm thanh đó càng ngày càng to dần và tiếng "leng keng" dội vào không gian im ắng.

Cả hai đều không biết âm thanh này sẽ mang đến điều gì. Họ ngạc nhiên sững sờ nhìn vào khoảng không tối ỉm.

Một cái bóng với những bước chân dài ngắn in dài trên tường.

Cái bóng nhỏ bé của Hà Tiểu Đình hiện ra. Cô nhìn hai người thấy hơi ngại, nhẹ nhàng bước tới "Xin lỗi để các anh đợi lâu, cuối tuần em phải làm thêm giờ, bận quá đi mất".

Hai anh chàng ngần ngợ bước vào phòng cùng với Hà Tiểu Đình, những việc vừa xảy ra không có lời giải thích. Hà Tiểu Đình uống một cốc nước, không thấy Triệu Dục Tĩnh đâu cả, cô liền buông lời phàn nàn "Dục Tĩnh không biết có chuyện gì, đã hẹn từ tuần trước rồi mà, ai lại thất hứa vậy?"

"Hình như tuần này chưa gặp cô ấy hay sao ý!?"

Thạch Nham chớp mắt nghĩ "Thôi không đợi cô ấy nữa, muộn rồi, ba người chúng ta bắt đầu thôi".

"Đành phải thế thôi."

Chuẩn bị xong, Hà Tiểu Đình bắt đầu kể câu chuyện của cô.

Nơi tôi làm việc tương đối xa, mỗi ngày đi làm đều phải ngồi tàu điện ngầm, đây thực sự là phương tiện tương đối thuận tiện, cũng mang lại cho tôi những điều không ngờ tới. Ví như thời gian gần đây luôn xuất hiện câu chuyện "ma giết người", nghe nói con ma này xuất quỷ nhập thần, giết người không chớp mắt.

Sáng, khoảng 8 giờ 30, tàu điện ngầm là nơi trước kia người rất đông đúc, ấy vậy mà nay chỉ lưa thưa một vài móng người cùng với một luồng khí lạnh thổi qua. Lúc này trong toa tàu một bầu không khí trầm lắng pha một chút rùng rợn làm khách trên tàu đều phải phòng bị tâm lý an toàn cho chính mình. Thực ra là không còn cách nào khác, vẫn biết ở đây đã xảy ra một số án mạng nhưng cũng chỉ vì bắt buộc dĩ mà phải đi tàu chứ ai dám đùa với sinh mạng của mình đâu.

Một ngày tôi nhận được sự ủy thác của Tổng biên tập là phải đến khu tàu điện ngầm để tìm hiểu về vụ án ma giết người.

Tôi quanh quanh trong ga với hy vọng có thể tìm được một chút manh mối gì đó về vụ án này, cả ngày cứ đi đi lại lại đến thuộc lòng cả nhà ga nhưng cũng chẳng có một chút tin tức gì. Nghĩ cho cùng, đến cảnh sát ra tay điều tra vụ này mà chẳng thu được kết quả gì huống hồ một đứa con gái nhỏ bé như tôi thì có thể giải quyết được vấn đề gì. Không biết ai báo cáo mà Tổng biên tập lại tin nhiệm giao cho tôi đi thị sát việc này. Hèn chi mấy hôm trước vừa bước vào tòa soạn thấy mọi người nhìn tôi với vẻ mặt khác thường.

Tôi lượn ở nhà ga mấy ngày mà vẫn chưa tìm ra được một chút manh mối nào, phỏng vấn nhiều người đi tàu nhưng mọi người đều chỉ là nghe đồn vậ thôi, không hề tận mắt chứng kiến.

Một thời gian sau khách đi tàu ngày một đông hơn, có thể là việc con ma giết người xảy ra đã lâu nên mọi người cũng coi nhẹ, không còn cảnh giác như trước nữa.

Tôi, tại phòng chờ của ga vẫn còn những vị khách tấp tểnh đi lại, tôi cũng đã thắm mệt, cả người mỏi rã rời, tôi tìm chiếc ghế kê sát

tường đặt lưng xuống. ánh mắt của tôi bỗng hướng sự chú ý vào một dáng người nhỏ bé ở đằng xa.

Cô bé đứng một mình lạnh lẽo ở đó với gương mặt ướt nước mắt.

"Sao vậy, cô bạn nhỏ? Lạc mẹ hả?" Tôi tiến lại gần cô bé.

"Cô là ai?" Cô bé không hề sợ người lạ mặt, giọng cô đành lên.

"Cô là phóng viên, cháu cứ gọi cô là Tiểu Hà cũng được". Cô bé bụ bẫm trông rất đáng yêu.

"Cháu tên là Tiểu Lâm, cô là phóng viên, phóng viên đến đây chắc hẳn là tìm thông tin của các vụ án ma giết người rồi đúng không?" Cô bé tự giới thiệu về mình và nhìn vào chiếc máy ảnh trước ngực tôi rồi hỏi.

"Cháu biết việc ma giết người hả?" Tôi có chút ngạc nhiên, cô bé khá thông minh.

"Đương nhiên là cháu biết!" Tiểu Lâm nhìn tôi với bộ dạng rất nghiêm túc.

"Thật à!", tôi có chút nghi ngờ, dù cho có nhiều manh mối đến mấy nhưng cũng không dễ mà điề u tra ra được. Quan sát kỹ Tiểu Lâm, tôi ngập ngừng dò hỏi "Thế cháu có thể nói cho cô biết việc ma giết người được không?"

"Cháu đói rồi, cô phải mời cháu ăn KFC trước đã", vừa dứt lời tôi nghe thấy bụng của Tiểu Lâm kêu ục oac.

Nhìn bộ dạng ăn uống ục của Tiểu Lâm ngon lành giải quyết cái đùi gà còn lại, tôi rất ngạc nhiên vì một đứa bé như Tiểu Lâm mà có thể ăn nhiều đồ ăn như thế, những hai suất liền. Điề u làm tôi

hơi bực mình là dù dùng cách nào để moi chút thông tin về vụ án ma giết người cô bé đều chỉ áp áp ứng không muốn trả lời.

Tôi lại càng cảm thấy mình nực cười. Tôi như bị mất hồn vậy, đi tin lời của một đứa trẻ. Tôi muốn làm ra vẻ cáu với nó nhưng thấy ánh mắt đáng thương ấy, ý nghĩ đó lại tan biến, đứa trẻ này quả thực rất lạnh lợi.

Ăn xong KFC, tôi hỏi cô bé ở đâu để đưa về, nhưng con bé nhất quyết không nói, lại còn mong tôi đừng về vội. Tôi cũng thấy hơi ngại, muộn như thế này mà cô bé vẫn chưa muốn về nhà, không biết bố mẹ nó lo lắng đến mức nào nhỉ?

Tôi kiên quyết đòi đưa con bé về nhà, nhưng con bé nói trời tối rồi nó không nhớ đường.

Không còn cách nào khác với con bé, tôi quyết định đưa nó về nhà tôi, lúc này đã quá muộn rồi, nếu muộn thêm tí nữa chắc đến tôi cũng không dám về nhà nữa.

Tôi khi đó sống với cô bạn đồng nghiệp tên là Tiểu Mai trong một khu biệt thự, khung cảnh ở đây khá đẹp, cuộc sống cũng tương đối sung túc. Chỉ một tháng ở đây cũng đủ cho tôi thấy ông chủ nhà là một người sống rất biết điều. Người ông hơi gầy, mái tóc hoa râm, đeo một cặp kính. Từ những cử chỉ lời nói hàng ngày của ông cũng biết được đây là một con người có tố chất tốt.

Trong căn nhà còn có một người khách trọ nữa tên là Tiểu Quyên. Tiểu Quyên là một cao thủ viết văn trên mạng, tôi thực sự khâm phục cô. Cô là người sống nội tâm nhưng điều này không hề ngăn cản tôi tiếp xúc với cô ấy. Qua tìm hiểu tôi biết được Tiểu Quyên trước kia đã từng giúp một người viết văn. Sau này người đó đã trở

nên nổi tiếng. Quyển sách sau khi xuất bản người ấy cũng được công chúng đánh giá cao. Qua một vài lần như vậy cô nghĩ mình có thể trở nên nổi tiếng. Từ đó tự bỏ công sức viết tác phẩm của mình, nhưng những bản thảo mà cô gửi đi thì luôn bật vô âm tín. Tôi chỉ có thể an ủi là số cô chưa gặp thời mà thôi.

Gần đây Tiểu Quyên còn giúp cho một nhà văn sáng tác một bộ tiểu thuyết cho trường phái tinh thần bất ổn, nhân vật chính là anh Đường, là một nam tử Hán tuấn tú uy hùng. Nhưng vì thất tình nên mọi thứ đều suy sụp làm cho cái nhìn cuộc sống của anh cũng bị sụp đổ và biến thành một kẻ phóng túng. Ấn tượng sâu sắc khi xem bài viết này đó là khi cô nhắc đến sợi dây xương bò của anh Đường, cô đã miêu tả sợi dây đó bằng đúng một câu duy nhất là "Sợi dây được làm từ xương một con bò đang còn sống!"

Không biết tại sao tôi luôn cảm thấy sự miêu tả này có lẽ là một mặt khác trong tính cách của cô, vì cô viết quá thật. Từ khi Tiểu Quyên sáng tác bộ tiểu thuyết này tôi luôn có cảm giác cô thay đổi hoàn toàn, thường thích một mình ra ngoài trong đêm khuya, đây chính là thời gian tốt nhất để sáng tác ra bộ tác phẩm này. Cô thường về nhà vào sáng ngày hôm sau và ngủ cho đến trưa mới thức dậy và viết tiếp. Tôi đã từng hỏi Tiểu Quyên về chuyện này vì sợ điều này sẽ ảnh hưởng mọi mặt đến cô, không thể ngờ được rằng cô trả lời tôi bằng một câu "Tôi đi thực tế cuộc sống".

...

Tôi về đến nhà, vừa mở cửa thì thấy Tiểu Mai ngồi một bên sa lông xem tivi, bên kia là ông chủ nhà đang ngồi uống trà, trong phòng không khí rất yên bình.

"Muộn thế này mới về hả? Ăn cơm chưa?" Tiểu Mai đứng dậy và xông ra khi thấy tôi mở cửa bước vào. Bỗng nhìn thấy bé gái bên

cạnh tôi, cô ngạc nhiên hỏi "A, cô bé đáng yêu quá, chị lừa ở đâu về vậy?"

"Đừng có mà nói lung tung, cái gì mà lừa ở đâu về!" Tôi đóng cửa lại không thèm để ý đến Tiểu Mai, quay người lại định chào ông chủ nhà, bỗng thấy ánh mắt ông đang nhìn Tiểu Lâm đầy vẻ kinh ngạc.

Tôi hơi ngạc nhiên cúi đầu xuống nhìn Tiểu Lâm rồi lại quay sang nhìn chủ nhà, hai mắt ông hiện lên một vẻ gì đó rất khác thường.

"Sao vậy?" Tiểu Mai đang trêu chọc Tiểu Lâm, thấy Tiểu Lâm sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt của ông chủ nhà vẫn cứ đăm đăm đuổi nhìn theo nhát cử nhát động của cô bé.

Chủ nhà ý thức được thái độ của mình liền thu cái nhìn ban nãy lại và quay đầu nhìn đi nơi khác.

Tôi và Tiểu Mai nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên.

Bỗng chủ nhà đứng bật dậy, con mắt cứ nhìn chằm chằm vào Tiểu Lâm, khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi và tiến sát đến chỗ chúng tôi. Tiểu Lâm sợ hãi khi thấy ông tiến ngày càng gần đến nó, nó lùi về phía sau. Tôi cảm nhận được sự trốn tránh của cô bé sau lưng tôi, Tiểu Mai chặn không cho chủ nhà tiến lại gần hơn nữa.

Chủ nhà dừng lại, ông nhìn xuống chân mình một cách nghi ngờ, rồi nhìn chúng tôi với vẻ khó xử, cuối cùng quay người trở về phòng của ông.

Lạ thật, thấy dáng điệu vội vàng của chủ nhà, cả hai chúng tôi đều cảm thấy không có lời giải thích. Chúng tôi thu dọn phòng

khách rô`i lên gác, một lúc sau nghe thấ`y tiế`ng cãi nhau của hai vợ chồ`ng người chủ nhà...

Bên này tôi vừa tắ`m cho Tiểu Lâm xong rô`i bê` con bé lên giường, tôi để Tiểu Lâm ngủ ở giường Tiểu Quyên, đắ`ng nào Tiểu Quyên thường không về` nhà, mà có về` thì cũng chỉ ngủ một chút, Tiểu Lâm nhỏ người có thể nắ`m chung được.

Trắng lạnh ...

Ông chủ nhà tỉnh dậy sau cơn ác mộng, người ông đắ`m mồ` hôi. Ông tỉnh dậy thay bộ đồ` ngủ và thấ`y vợ vẫn bọc mình ngô`i lặng im trên ghế` sofa, ông biế`t lúc này không nên động đế`n bà. Ông thở dài chán nản bước đế`n gắ`n bà, sự ra đi của đứ`a con trai đã đánh đắ`u sự sụp đổ trong cái gia đình này. Tô`i hôm qua chỉ là ông có về` muộn một chút mà bà đã la lố`i, tính khí của bà càng ngày càng tô`i tệ.

Mở cửa đi dọc hành lang, lúc đi qua phòng tôi ông dừng lại và nhìn vào cánh cửa đóng chặt, ông biế`t cô bé đó nhắ`t định đang ở trong phòng, muố`n giơ tay gõ cửa nhưng lại dừng lại. Ông như đang số`ng trong sự đau khổ tột cùng, những giọt mồ` hôi lăn dài trên trán và chảy dọc xuố`ng gò má, ông thở dố`c. Có thể là ông đang nghĩ tới đứ`a con trai đã mắ`t của mình, thật thương thay cho những người làm cha làm mẹ trên cõi đời này!

Tôi nhìn ra thấ`y ông đang tự tát mình một cái, đứng không vững loạng choạng tay vịn vào lan can, nhìn chăm chăm vào cánh cửa rô`i quay người bước xuố`ng lầu. Tôi hé mở cửa đủ để nhìn thấ`y bóng dáng ông khuấ`t dắ`n.

Tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng xem ông có động tĩnh gì không, thấy ông đang hít từng hơi thuốc trên ghế sofa, một lúc sau cả căn phòng mịt mù khói thuốc. Ông đứng ngơ i không yên, tâm trạng có gì bất an, sau đó trở về phòng mình.

Lâu lâu không có động tĩnh gì, tôi trả vờ dậy đi tiêu tiện vào đêm và đi qua phòng ông ấy, nghe thấy giọng hai ông bà nói gì đó với nhau, thì ra là vừa rồi ông mơ thấy một con ác mộng, trong mơ thấy Tiểu Lâm chạy thực mạng về phía trước, đằng sau là một người đàn ông rượt đuổi quyết liệt để truy sát. Người đàn ông đó mặc một cái áo màu đỏ thắm như màu máu của Tiểu Lâm. Xem ra thì ông vẫn không thể nào quên được đứa con đã mất của mình.

Trời sáng, khi ánh bình minh vừa rọi vào phòng, tôi mở mắt lơ mơ nhìn xung quanh. Tia nắng hiên lành xuất hiện chiếu qua cửa sổ rọi vào người tôi, tôi đứng lên vươn vai dầy sức sống.

Nhìn đồng hồ đoán là Tiểu Mai và Tiểu Lâm giờ vẫn chưa dậy, tôi đi tắt và nhẹ nhàng đi xuống dưới bếp chuẩn bị bữa sáng.

Khi ăn sáng, Tiểu Lâm cố tình nói to là mình muốn về nhà, chủ nhà nghe thấy nhưng không nói gì, nhìn bộ dạng của ông dầy vẻ trầm tư.

Sau này khi Tiểu Lâm rời khỏi đây, mọi người trở lại cuộc sống thường nhật của mình, ông chủ nhà xem ra không được vui cho lắm, Tiểu Lâm đi rồi. Mấy ngày liền ông đều thở ngấn than dài.

...

Chiều tối, tôi lang thang một mình ở ga tàu điện, nhìn bức tường đá cẩm thạch tôi bất giác nhớ đến Tiểu Lâm, bây giờ không biết nó như thế nào rồi, chắc là đang ăn bánh KFC, nhớ đến bộ dạng ăn uống của nó tôi lại không nhịn được cười. Tôi càng bực

mình hơn khi Tiểu Lâm bỏ đi từ đó đến giờ không hề gọi một cú điện thoại thông báo gì cả làm tôi và Tiểu Mai mãi hôm nay đến nhớ nó.

"Cái áo đỏ quá!", trước mắt là một cái bóng màu đỏ, tôi hơi ngạc nhiên. Lại là trí tưởng tượng mãi cảm về màu sắc của phái nữ bắt đầu xuất hiện, tôi muốn xem rõ t cuộc người đàn ông này như thế nào mà lại có thể ăn mặc một cách lòe loẹt như vậy.

Tôi lập tức giờ máy ảnh lên, điều chỉnh tiêu cự, hy vọng đôi phương không làm tôi thất vọng. Bỗng nhiên phát hiện đi bên cạnh người này lại là Tiểu Lâm, thật sự là một điều ngạc nhiên không nói thành lời, tôi cũng đang nhớ đến cô bé đó, không ngờ có thể gặp được nó ở đây. Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của nó tôi nghĩ người đi bên cạnh chắc là bố nó.

Nghĩ cho cùng mới tí tuổi đã mà đã học được cái trò bỏ nhà ra đi, chắc khi về nhà thế nào bố mẹ nó cũng không bỏ qua cho đâu. Nhất định sẽ cho mãi roi vào đấy. Tôi định ấn nút máy ảnh chụp họ làm kỷ niệm. Nhưng ai biết được đèn chụp chưa kịp lóe sáng thì tay tôi cảm thấy đau đau, còn chưa kịp phản xạ lại thì máy ảnh đã bị người ta cướp mất.

Tôi có một chút sợ hãi, lúc này mới phản ứng thì trong tay chỉ còn mỗi cái dây máy ảnh, tôi vội vàng đuổi theo.

...

Trở về nhà, tôi buồn bã ngồi trong phòng khách, nghĩ mình thật là đen đui, máy ảnh bị cướp mất, may mà kịp thời truy đuổi đến cùng. Tuy máy ảnh đã lấy được về nhưng chẳng trộm té ngã làm máy ảnh rơi mãi lên trên đường. Phải làm thế nào đây? Làm sao giải thích được với Tổng biên tập đây? Đành phải tự rút tiền của mình để mua đến vậy.

Tiểu Mai ngồi bên cạnh vừa chửi thề ng trộm quái ác, vừa khuyên tôi đừng lo lắng, chắc sắp cũng không đến nỗi vậy đâu.

Ông chủ nhà bước vào phòng khách mặt lạnh lùng ngồi xuống ghế, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước.

"Bác à, bác sao vậy?" Tôi và Tiểu Mai đều nhìn ông thấy lo lắng tiến lại gần hỏi han.

Giọng ông trầm xuống "Tiểu Lâm chết rồi!". Lúc này ông thực sự rất hối hận, đã nghĩ phải bảo vệ Tiểu Lâm cơ mà, không ngờ cuối cùng vẫn... ông giày vò mình.

"Cái gì?... ", tôi không dám tin vào chính tai mình, nghĩ đến người đàn ông mặc áo đỏ mà đã gặp trong ga tàu, lúc đầu lại cứ nghĩ là bố của cô bé, bây giờ nghĩ lại thì người đàn ông đó chính xác là con ma giết người. Về đáng yêu của Tiểu Lâm làm tôi càng hối hận hơn, nếu lúc đó không đuổi theo thằng trộm thì chắc Tiểu Lâm đã không chết.

Tôi vội hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra.

Ông chủ nhà kể lại, tối hôm đó người đi lại trên đường rất đông, ai cũng vội vàng vàng, lúc này ông nhìn sang bên trái chỗ cổng nhà ga thấy có một đám người xúm đông vây quanh nhau. Ông hiểu kỳ đến ngó xem và kinh ngạc phát hiện cảnh tượng quá quen bày ra trước mắt: Tiểu Lâm đã chết, khung cảnh sao lại giống cơn mơ của ông đến vậy, ông không thể nào tìm được những giọt nước mắt và trước mắt ông cảnh tượng đứa con trai của mình mắt cứ hiện lên...

Tiểu Mai tiến đến an ủi ông, cô không kiềm nén được sự xúc động của mình.

Tôi bước ra từ hiệu rửa ảnh, cũng chẳng biết nên vui hay nên mừng, mặc dù máy ảnh bị nát bét, số tiền sửa máy ảnh có thể mua được hai cái máy ảnh mới. Khi sửa máy ảnh thì phát hiện phim trong máy vẫn nguyên vẹn, lại còn có thể rửa ra được mấy kiểu ảnh. Trong đó có cả ảnh của kẻ giết người, chỉ có điều khi ấn nút chụp thì máy bị thủng cướp bỏ chạy cho nên ảnh rửa ra không được nét lắm.

Ông chủ nhà gỗ ở trên ghê rô ở thờ dài, vợ ông lại giận đối ông cái gì đây, bà gỗ ở một mình trên ghê, dù cho ông có xin lỗi như thế nào thì bà cũng không đồng ý, không còn cách nào khác ông đành gỗ ở bên cạnh bà và đánh một giấc ngon lành.

Đột nhiên ác mộng lại đến làm ông tỉnh giấc, trong giấc mơ ông thấy Tiểu Lâm đến tìm ông, cô bé tiến sát gần vào ông rồi trách sao ông biết trước sự việc mà không báo nó. Ông bưng tỉnh và không làm sao có thể ngủ lại được nữa, một mình gỗ ở trong phòng khách chằm thuóc, trong phòng chỉ thấy màu sáng nhấp nháy của đèn thuóc lá. Lúc này ông như đang sống trong sự trách móc dằn vặt. Và cũng năm đó nếu không phải do sơ suất của mình thì con ông làm sao lại có thể chết được, giờ lại đến sự việc này làm ông không ngừng tự trách móc.

Trong màn đêm đen tối những giọt lệ hồ ở hận rơi xuống, ông không bao giờ tha thứ cho mình.

Mấy ngày sau đó mọi người đều sống trong cảnh tiếc thương, sự ra đi của Tiểu Lâm chính là nỗi đau day dứt trong tim mỗi người.

Đêm sau đó, ông lại chợt tỉnh giấc khi gặp phải một cơn ác mộng khác, lần này ông mơ thấy Tiểu Mai bị con ma sát hại. Ông xuống giường nhìn vợ ở thờ gập. Ông thấy bất ổn nên quyết định tự mình bảo vệ Tiểu Mai.

Tôi đến ông theo dõi Tiểu Mai từng bước một, ngay cả khi cô đứng ở tàu điện ngầm.

"Tiểu Quyên!", ông thấy Tiểu Quyên trong một bộ quần áo kỳ quặc lạc trong đám người, ông liền dùng di động chụp lại hình Tiểu Quyên. Về đến nhà ông gọi tôi và Tiểu Mai đến rồi kể chuyện này, mọi người cảm thấy thực sự bất ngờ.

Có điều nghĩ cho cùng thì cũng có khả năng xảy ra việc này. Tiểu Quyên luôn muốn thực hiện ước mơ của mình đó là trở thành một nhà văn, vì vậy cô rất nỗ lực, nhưng tất cả những điều cô lao tâm khổ tứ chỉ nhận được sự đau khổ và thất vọng. Lâu dần có thể do áp lực về tinh thần đã làm cô trở thành người mang hai loại tính cách. Cô khát vọng được giải thoát và được an ủi, cho nên ban ngày cô là chính mình để viết và sáng tạo ra nhân vật "anh Đường", đến đêm cô lại biến thành chính anh ta.

Nhưng suy đoán cuối cùng cũng vẫn chỉ là suy đoán mà thôi, so sánh một chút quan hệ của mọi người với Tiểu Quyên cũng chỉ ở mức bình thường, mọi người đều trầm ngâm không nói.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua chậm chạp.

Chiều tối, khi Tiểu Quyên ra khỏi nhà cũng là lúc chúng tôi bám theo, dường như cô ta cũng đã cảm giác được sự khác lạ của chúng tôi.

Tiểu Mai và ông chủ nhà lập tức bám theo Tiểu Quyên, Tiểu Mai nghĩ ra cách này và cô nghi ngờ Tiểu Quyên có chứng cứ gì đó mà chúng tôi lại không biết. Biết theo dõi người khác là một việc không hay lắm nhưng Tiểu Mai cứ kiên quyết biện pháp này nên tôi cũng không phản đối nữa.

Mọi người bám theo cô ta, mình tôi trở về nhà tiếp tục công việc của mình...

Chẳng biết bao lâu, khi tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối, cũng đã chín giờ rồi, tôi vươn vai đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Chẳng biết hai người đi đâu tra thế nào mà đến bây giờ vẫn chưa về, lát nữa nhắn tin cho họ hỏi xem tình hình thế nào?

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ vậy, nhà vệ sinh nằm ở cuối dãy hành lang và phải đi qua phòng của chủ nhà. Có thể là hôm nay vội vàng ra ngoài và ông quên đóng kín cửa, một khe sáng lóe ra từ trong phòng, tôi liếc nhìn qua khe cửa và như bị sét đánh ngang đầu, tôi nhìn thấy một bộ xương người.

Nghĩ là mình nhìn nhầm, tôi đi giật lùi mấy bước, lùi theo cánh cửa nhìn lại xem thế nào. Lùi này thì thực sự nhìn thấy rất rõ, đúng là một bộ xương khô đang ngổ i trên ghế, bên cạnh là chiếc đèn bàn vẫn sáng rực lên.

"Trời!", tôi vội bịt miệng lại để ngăn tiếng hét kinh hoàng của mình, nhưng sao trong phòng ông lại có bộ xương khô đầy nhí, nhìn bộ xương như đang ngổ i chờ ai đó, lẽ nào...

Tôi bỏ chạy, cảnh tượng quá kinh khủng. Ai biết được là...? Chân tôi mềm nhũn ra đứng không vững.

"Trời ơi, tiếng ngã to quá sẽ làm kinh động đến nó", tôi sợ hãi nằm im trên sàn nhà, tôi cứ nhìn chằm chằm vào khe cửa, chỉ sợ bộ xương đó đột ngột cử động.

Một trận gió ngoài cửa sổ hành lang thổi đến làm cho cánh cửa lại càng mở rộng hơn.

Tôi nín thở sợ hãi.

Mỗi giây qua đi, sự sợ hãi trong lòng tôi như cấp số nhân, tôi vẫn không dám động dậy, chỉ sợ phát ra tiếng động gì đó sẽ làm kinh

động đê' n bộ xương mà thôi.

Gió vẫn nhẹ nhàng thổi qua, tôi có hơi rùng mình, cảm giác như có một làn gió lạnh đi qua. Gió thổi nhẹ vào cánh cửa làm tôi thực sự không dám nhìn vào trong.

Cuô' i cùng thì tiê' ng cánh cửa cũng tan biê' n và cũng chẳng có thêm động tĩnh gì. Tôi mở to mắ' t từ từ và thấ' y cửa đã được mở ra, bộ xương vẫn ngô' i bắ' t động ở đó.

Tôi sợ hãi nhìn vào trong phòng, tôi biê' t đâu đó quanh đây thể nào cũng có một bí mật, có thể là liên quan đê' n con ma giế' t người! Không biê' t tại sao tôi lại có cái suy nghĩ ấy.

Tôi nhìn lại vào trong phòng, lúc này tuy tôi có một chút do dự, nhưng do thói quen nghề' nghiệp đã thôi thúc tôi là phải xem rõ' t cuộc có chuyện gì xảy ra. Tôi hít thật sâu rô' i tự trá' n tĩnh lại, đứng dậy.

Tôi thực sự muô' n vào để điê' u tra.

Bộ xương trên ghê' vẫn cứ ngô' i một cách lặ' ng lặ, hai hô' c mắ' t như nhìn về' phía trước, những ánh sáng le lói từ cái đèn bàn làm cho không khí trong căn phòng càng hư hư ảo ảo, bộ xương trá' ng lại càng mang một vẻ gì đó rắ' t bình thản. Lưng tôi áp vào tường rô' i cô' lê từng bước về' phía trước, cái thẳ' m tôi đang giẩ' m lên có cảm giác dính dóp.

Tôi hít thật sâu, trong phòng có mùi ẩm mớ' c đậm đặc khiê' n tôi nhắ' n mảy lại, mùi ở đây khó chịu thật. Không muô' n hít thứ mùi này, tôi đành phải nín thở, nhưng chỉ được má' y giây là tôi không chịu nổi.

Tôi dựa vào tường và liếc nhanh toàn bộ căn phòng, bộ xương vẫn hút sự chú ý của tôi nhất, đồ đạc ở đây trông rất cũ, trên bề mặt đều là một lớp bụi dày.

"Đây là phòng của chủ nhà sao?" Tôi không tin vào mắt mình lắm. Không ngờ một người ngày thường nhân từ ôn hòa thế mà phòng ông ta lại u ám đáng sợ đến vậy. Vì quá sợ hãi nên cả người tôi run lên, mồ hôi vã ra như tắm.

Tôi lo lắng liếc nhìn bất động trên ghế nhưng tôi vẫn có cảm giác bộ xương sẽ đột nhiên đứng dậy vỗ lấy mình. Đặc biệt là hai hố mắt như trừng trừng nhìn tôi, càng nghĩ tôi lại không dám tiến thêm một bước nào nữa.

Đúng lúc này mất điện, cả phòng là một màn đêm u tối bao phủ.

"Ôi trời!", tim tôi bỗng đập nhanh hơn và từng hồi sợ hãi nổi lên. Lúc này đây tôi chẳng còn nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa, chỉ dựa vào đôi tai để nghe ngóng, xung quanh thực sự rất yên ắng. Không biết bộ xương di động thì có phát ra âm thanh hay không, âm thanh đó mới có thể đoán biết nó có đang cử động hay không?

Tôi lặng người đi, bốn bề không hề nghe thấy một tiếng động gì trừ tiếng đập "thình thịch" của tim.

Bỗng nhiên lại có điện.

Ánh sáng bất chợt rọi vào mắt, tôi lấy tay che mắt, nhìn trộm qua kẽ hở của ngón tay tôi thấy bộ xương vẫn ngò ngò bất động, xem ra chẳng có gì là đáng kinh sợ đối với bộ xương không chỉ biết ngò ngò mà thôi.

Tôi nhìn xung quanh, mọi thứ đều không có gì thay đổi cả.

Lúc này tôi nhìn thấy ngay trước mặt có một cái bàn, trên bàn có đặt một quyển nhật ký, có thể khi bước vào phòng vì quá hoảng sợ nên tôi không để ý đến quyển nhật ký.

Nhìn quyển nhật ký này chẳng khác gì những đồ vật trong phòng, đó là cũng được phủ lên một lớp bụi. Tôi lại nhìn bộ xương rồi mới cầm quyển sổ, đó là quyển nhật ký 16K bìa da thật.

Tôi đang đắn đo xem có nên xem quyển nhật ký đó hay không, trong căn phòng như thế này mà lại tìm được quyển nhật ký như vậy là một điều rất lạ.

Trực giác như mách bảo tôi "Toàn bộ bí mật nhất định nằm trong quyển nhật ký này".

Tôi nghĩ vậy. Một khi đã bước vào căn phòng này thì còn sợ gì nữa. Cái tính hiếu kỳ của tôi càng dữ dội hơn, sau một giây do dự tôi hít thật sâu, nén không để tim đập dữ dội, tôi nhẹ nhàng lật giở trang đầu tiên.

Trang đầu tiên có dán ảnh gia đình ông chủ nhà, người đứng bên trái là ông chủ nhà khi còn trẻ, bên phải chắc là vợ ông rồi, nhìn vẻ rất hiền từ, ở giữa có lẽ là con họ, một gia đình thật hạnh phúc.

"Xem ra quyển nhật ký này cũng đã lâu lắm rồi!", tôi nghĩ, vì chủ nhà khoảng năm mươi rồi, hơn người trong ảnh khoảng mười mấy năm.

Tôi xem nhanh các trang, nhìn vào thời gian viết nhật ký thì thực sự ngạc nhiên đến bất ngờ. Việc xảy ra cách đây hơn một năm, tại sao chỉ có một năm thôi mà trông người chủ nhà lại già nhanh đến vậy, như là tăng đến hai mươi tuổi?

Tôi sốt ruột muồn biế t được hồ i kế t nên giờ nhanh đế n những trang sau, nửa trước của nhật ký đê u ghi lại những chuyện thường ngày, đả m bảo má y bài cuố i cùng thể nào cũng có nguyên nhân của việc đã xảy ra. Lật giờ một lúc, cuố i cùng tôi cũng tìm được trang nhật ký đó. Quả nhiên trên trang giấ y đó có viế t vài chữ rấ t to:

"Con trai chề t rô i, vợ cũng chề t rô i! Tôi chẳng còn gì cả!"

Không có ngày tháng viế t, chữ viế t ngoáy như không còn sức lực, tôi lật giờ về phía trước vài trang, ngày tháng được ghi là mùng 4 tháng 10 năm 2004. Tôi nhẹ nhàng phúi bụi bên trên, trang này có vẻ nhàu và đổi thành màu vàng, nhấ t địn h nó đã thấ m đầ m nước má t của người viế t.

Tôi đã hiểu tấ t cả. Hèn gì mà từ hồ i tôi chuyển vào số ng ở đây chưa bao giờ nhìn thấ y bà chủ nhà ra khỏi phòng, chỉ nghe nói là sức khỏe bà không được tồ t cho lắ m. Thì ra những cuộc cãi lộn, an ủi và những lầ n cãi nhau giữa hai vợ chồ ng họ đê u là do ông chủ nhà tưởng tượng nghĩ ra mà thôi.

Bỗng nhiên ánh sáng in trên trang nhật ký đưng đư a, điề u tôi nghĩ đế n đầ u tiên đó là bộ xương có thể chuyển độn g.

Lòng can đả m của tôi bỗng biế n má t, không thể đón nhận bá t cứ sự sợ hãi nào nữa. Tôi quay người nhìn, bộ xương không hề chuyển độn g mà vẫn ngồ i bá t độn g chỗ đó. Nhưng vừa xảy ra chuyện gì không biế t? ánh đèn sao lại rung rinh?

Tôi muồn đứ ng dậy nhưng không còn sức lực, chỉ đủ sức lê t về phía sau. Tôi nem nép nhìn vào bộ xương. Không dám nhìn thẳng vì sợ nhìn sẽ thấ y hai hồ c má t sâu thẳ m thẳ m.

Tôi lùi lại theo lối cũ đến cửa ra vào, ra khỏi cửa tôi liền đứng dậy và chạy như một người điên...

Tôi chạy ra khỏi khu nhà, chân rã rời, trước cổng khu nhà có một cái xe taxi, tôi lao thẳng đến cổng nhà ga. Tôi cần phải tìm thấy Tiểu Mai, nói thực tôi không còn tin tưởng khi cô ấy đi cùng ông chủ nhà.

Xuống xe tôi chạy thẳng vào nhà ga, cả cái thành phố này có mười mấy điểm chờ tàu, tôi không biết có thể gặp được họ ở đâu.

Tôi tìm khắp nơi nhưng ở cái nơi trống vắng rộng lớn này chỉ có bóng của vài người khách và tiếng chân của tôi mà thôi.

Tôi chạy qua mấy điểm chờ tàu vẫn không tìm thấy họ. Một sự sợ hãi và bất an hiện lên. Tôi không muốn nghĩ ngợi gì hết và chỉ cầu mong cho Tiểu Mai được bình yên vô sự.

"Chị à, chị có cần người đi cùng không?" Một giọng khàn khàn vang lên, tiếp đó dường như có một bàn tay vỗ nhẹ vào cánh tay của tôi.

Tôi giật bắn người và hét lên làm mấy người khách chờ tàu quanh đó đảo mắt nhìn, nhưng họ cũng nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Tôi quay ngoắt người lại, vừa nghĩ sẽ tát mạnh vào đô i phương.

"Tiểu Quyên, sao lại là cô?"

"Có cần người giúp đỡ không?" Tiểu Quyên tiến sát gần tôi, trông bộ mặt cô ý có nét gì đó khó coi.

Tôi cười mỉm, tôi không dám tin đây là Tiểu Quyên mà mình từng quen, tôi còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô ấy.

"Khuôn mặt đẹp quá, tôi nay anh đây sẽ làm cho em thoải mái tẹt ga một bữa." Tiểu Quyên mắt lim dim nhìn tôi, giờ tay ra định quấy rối liền bị tôi hất ra.

"Ôi, đánh đá thế, càng hay, anh đây lại càng thích". Tiểu Quyên hất hất bộ tóc ngắn làm ra vẻ một người đàn ông.

"Trời ạ" tôi trợn tròn mắt không dám tin vào mắt mình nữa, Tiểu Quyên nội tâm sâu sắc sao lại biến thành thế này? Lúc này tôi để ý đến sợi dây xương bò đeo ở trên cổ cô, chợt dạ tôi liên tưởng ngay đến anh Đường - nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết mà cô đang sáng tác. Cái dây chuyền này nhất định là có tà khí, tôi nghĩ.

Tôi nhìn khá kỹ Tiểu Quyên, sao cô ấy hóa trang giống anh Đường trong tiểu thuyết đến vậy, nếu là thật như vậy thì cô đang mắc phải căn bệnh tự kỉ ám thị? Nhưng hiện tại tôi cũng không thể có được kết luận đó.

"Cô là ai?" Tôi hỏi Tiểu Quyên.

"Tôi? Em có thể gọi anh là anh Đường", Tiểu Quyên cười lớn không hề để ý đến những người xung quanh.

Tôi hỏi lại "Người... người có thật là Tiểu Quyên không?". Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh Đường trong tiểu thuyết đã từng giết người.

"Tôi đã nói rồi tôi không phải là Tiểu Quyên, đừng có nhắc đến cô ta nữa", Tiểu Quyên làm bộ mặt dài thượt ra, nói với tôi một cách lạnh lùng rồi bỏ đi.

"Anh Đường", tôi xông đến chỗ Tiểu Quyên và gọi một tiếng.

"Hả?", Tiểu Quyên quay đầu nhìn tôi một cách khó hiểu. Cô quay người kéo theo cái dây xương bò cũng lả c ra khỏi áo. Tôi nhanh

chóng túm lấ y cái dây đó rô i dứt phăng nó ra.

"A!" Tiểu Quyên đau, hét lên một tiế ng. Trên cổ cô hiện lên một vết máu như hình sợi dây chuyê n.

"Tiểu Quyên, sao cô lại ở đây?"

Tôi hy vọng cách đó của tôi có tác dụng. Tôi đã từng xem một quyển sách tâm lý học viế t về bệnh tự kỉ ám thị là một người luôn coi mình là một người khác, có thể dùng biện pháp làm mấ t đi những sự vật tồ n tại trong tính cách thứ hai để tạm thời khôi phục lại trạng thái ban đầ u.

Tiểu Quyên lùi lại mấ y bước sờ lên ngực và không thấ y sợi dây chuyê n đâu, ánh mắ t ghê gớm lúc trước của cô bỗng hiê n hòa trở lại. Lúc này đây cô lại chính là người nhìn tôi với con mắ t ngạc nhiên, thần thờ không nói một lời nào.

"Chị... Chị làm sao vậy?", tôi lúng túng vì đây cũng là lầ n đầ u tiên gặp phải trường hợp như thế này. Chẳng biế t tiế p theo đó là những gì sẽ xảy ra.

Không ngờ rằ ng Tiểu Quyên òa lên khóc nức nở, điê u này thực sự làm tôi bó tay chịu chề t.

Tôi kéo Tiểu Quyên vào một chỗ đưa chiế c khăn tay cho cô ta, cũng không biế t nên an ủi như thế nào đây.

Tôi lại nhìn xung quanh, trong lòng vẫn lo cho Tiểu Mai.

Tiểu Quyên sau khi khóc nức nở một lúc nói với giọng nhè nhè "Tôi cũng không biế t tại sao, từ hô i viế t quyển tiểu thuyế t đó tôi bị thay đổi tính cách".

Quả nhiên không ngoài sự dự đoán của tôi, Tiểu Quyên đã khóc đến đỏ cả mắt.

Thấy cô ấy đã hồ i tỉnh lại, tôi liền hỏi "Có nhìn thấy Tiểu Mai đâu không?"

"Tiểu Mai? Tiểu Mai chẳng phải là ở cùng với mọi người hay sao?" Tiểu Quyên nhẹ sờ lên cổ nơi có vết dây chuyền hình máu tươi.

"Cô ấy ra ngoài cùng với chủ nhà nhưng đến giờ vẫn chưa về." Tôi không thể nào nói sự thật cho Tiểu Quyên được. Chẳng nhẽ lại nói với cô ấy là họ đi theo dõi cô thế nên họ mới phải ra ngoài. Vì vậy tạm thời nói dối trước.

"Hay là Tiểu Mai xảy ra chuyện rồi?" Tiểu Quyên hỏi gấp.

Tôi cứ suy nghĩ có nên quyết định nói cho Tiểu Quyên chuyện vừa rồi tôi gặp hay không để cô có biện pháp đề phòng" Tôi biết con ma giết người là ai rồi...", tôi vừa vội vàng đi vừa kể cho cô ấy nghe câu chuyện xảy ra.

Tiểu Quyên nghe xong cũng thấy kinh hoàng, cả hai chúng tôi đã liên tiếp tìm máy điểm lên xe nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Tôi càng lo lắng hơn, gọi điện thoại cho Tiểu Mai thì máy đều bị tắt.

Tôi thực sự không dám tưởng tượng, ngộ nhỡ Tiểu Mai xảy ra việc gì thì phải làm thế nào đây.

Gần đây lại xảy ra vụ "ma giết người" cho nên cả nhà ga trở ng vắng. Tôi và Tiểu Quyên hét lên lo lắng, tiếng hét dội lại nghe sao trở ng vắng và cô đơn đến vậy.

Chúng tôi ngó xung quanh, đột nhiên một cánh tay nhanh chóng giơ ra quăn quanh cổ tôi bịt chặt lấy miệng tôi. Bị bất ngờ cho tim tôi như ngừng đập.

"Suýt, tôi là Tiểu Quyên, ma giết người đến rồi!" Tiểu Quyên nói nhỏ bên tai tôi.

Tim tôi như một làn nữa thắt lại, bị dọa đến khiếp cả người.

"ở đằng kia!" Ngón tay trắng bệch của Tiểu Quyên chỉ vào cửa toa.

Cửa toa tàu mở ra...

Trong ga tàu, ánh sáng trắng rọi vào đá cẩm thạch làm cho sân ga càng thêm lạnh lẽo thê lương. Một dáng người mặc quần áo màu đỏ, tóc giả đỏ ở trên đầu trông rất tự nhiên, đó là chủ nhà đang bước ra khỏi toa xe với toàn thân đầy máu.

Hai chúng tôi đều bịt miệng mình lại để không để tiếng hét cất lên. Tuy đã biết trước hấn là một trong những nghi can giết người, nhưng giờ đây lại bị hấn dọa theo một kiểu khác. Tôi chưa từng tưởng tượng ra hấn sẽ giết người theo cách nào. Bước qua vạch vàng đợi tàu, chủ nhà ngấp ngừng nhìn xung quanh, cả người màu đỏ như thoát ra khỏi cái thế giới toàn màu trắng xám này, như là một một âm hồn phảng phất.

Tôi không nhìn thấy Tiểu Mai bên cạnh hấn, tôi vội xông đến...

"Tiểu Đình", Tiểu Quyên vội xông tới như muốn kéo tôi lại, nhưng vạt áo quá nhỏ đã tuột khỏi tay cô không thể tóm tôi lại được.

Tôi chạy thẳng đến chỗ ông chủ nhà, mỗi bước chạy tôi đều cảm nhận rất rõ tiếng tim, tiếng tim đập của chính mình. Mỗi bước chạy đều khiến tôi cảm nhận được khoảng cách gần ông ta hơn.

Trong đầ u tôi lúc này chỉ có một suy nghĩ đó là không biế t Tiểu Mai có đượ bình an vô sự không?

Tiế ng bước chân làm kinh động đế n hắ n, hắ n từ từ quay người lại, mắ t nheo nheo để đo khoảng cách. Đột nhiên, mắ t hắ n rục lên như đang ở trong tư thế chuẩn bị chiế n đấ u.

"Nói cho tôi biế t Tiểu Mai thế nào rồ i? Có phải ông đã giế t cô ấy rồ i không?" Tôi lao lên phía trước túm lắ y tay và lay hắ n.

"Đúng, Tiểu Mai đã bị ta giế t rồ i", hắ n cười điên cuồng, cả con người hắ n như sục sôi lên. Hắ n siế t chặt cổ tôi với một sức mạnh ghê gớm.

Tôi muố n rút tay hắ n ra nhưng không đủ sức, tôi như bị một lưỡi dao cứa vào cổ vậy.

"Ha, ha ha!", đố i với hắ n việc này là sự hưởng thụ cái cảm giác khi thắ y ai đó chế t từ từ trong nỗi sợ hãi.

"Khụ, khụ", tôi thắ y khó thở, không chờ thêm giây phút nào nữa tôi vừa đấ m vừa đập vào hắ n.

"Ha ha ha", hắ n liế m một cách thích thú vào cái môi nứt nẻ, bỗng nhiên hắ n rút ra một lưỡi dao trong túi và lướt nhẹ qua mặt tôi.

"ồ i, đừng, đừng", tôi thắ y mình thở khó khăn hơn, cả người tôi như không còn đủ sức, hai cánh tay bắ t lực của tôi quờ quạng đấ m lung tung.

Hắ n từ từ thu lại lưỡi dao và cứa nhẹ vào lưỡi của chính mình, máu tứa ra. Hắ n vội rút lưỡi vào hít chỗ máu đó, trên con dao vẫn đầ y mùi tanh của máu.

Tôi rã rời. Hai tay giơ lên mà kiệt sức rồi, chỉ còn có thể đập nhẹ vào sau lưng hấn rồi ngã uỳnh xuống.

Tôi lại cố giơ hai cánh tay lên và đánh vô thức vào người hấn, lần này lại kẹp ngay vào bộ tóc giả, khi tay thõng xuống kéo rơi cả bộ tóc.

Mờ ảo, tôi cảm giác có người lấn mình, tiếp đó là cảm giác mệt mỏi và hôn mê bất tỉnh...

Đêm xuống!

"Yến Nhi, tôi lại nằm mơ rồi, lần này tôi mơ thấy Tiểu Mai bị sát hại", ông chủ nhà gõ gõ trên ghế, nghiêng nghiêng cái đầu chậm rãi nói với bộ xương bên cạnh.

"Này! Bà xem lạ không chứ, sao cảnh ma giết người đều bị tôi mơ thấy nhỉ?" Ông nắm chặt lấy tay bộ xương trông rất tình cảm.

"Tuy bà không nói được, mắt lại mù nhưng tôi không ghét bà đâu, bà yên tâm tôi sẽ chăm sóc bà cả đời". Bàn tay ông nhẹ nhàng xoa vào tay bộ xương với vẻ kiên quyết pha lẫn những sự đồng tình.

"Xem tôi lại bắt đầu nói những lời... già rồi, già rồi", ông ta tự lập lập.

...

Tôi bừng tỉnh sau giấc mộng, nhìn xung quanh lại thấy mình đang nằm trên chính cái giường trong phòng mình.

"Mình... Có chuyện gì xảy ra vậy?" Tôi khó khăn lắm mới ngồi dậy được nhưng cảm giác cổ rất đau.

"Tiểu Mai đâu?" Tôi nhớ ra rồi, mình ra ngoài tìm Tiểu Mai, nhưng chẳng hiểu sao không tìm được Tiểu Mai mà lại về nhà trong phòng mình thế này?

Đúng rồi, Tiểu Mai đi cùng với chủ nhà, khi tôi tìm thấy chủ nhà thì không thấy Tiểu Mai đâu. Tôi bỗng hoang mang không biết Tiểu Mai bây giờ ở đâu.

"Lại còn Tiểu Quyên nữa? Đúng rồi, tôi đã bắt gặp cô ấy ở ga tàu điện ngầm". Tôi xuống giường, cả người tôi sao lại đau nhức thế này!

Tôi khó khăn lắm mới đứng lên được, bước không vững, ra đến cửa không còn sức ngã sụp xuống đất...

"Bụng có đói không?", vừa dứt lời thầy ông chủ nhà đứng ngay cạnh thúc tôi dậy.

Ông đi đi lại lại, mồm liên tục nói "Giời, chán tôi quá, hôm nay tôi sao vậy? tự dưng lại quên bém đi là cháu sẽ đói nhi."

"Yến Tử, bà đừng có có bực mình nhé. Tôi... Tôi sẽ không..." Bỗng nhiên ông chạy nhanh quỳ trước bộ xương, mắ m rắ m mắ m lợi nói "Nhất định là giấ c mộng đáng chết lại gây ra chuyện rồi, nhất định..."

"Thôi được rồi, chúng ta không nói về cái này!". Ông ta như đứa trẻ mắ c lỗi vậy, khúm núm đứng dậy.

"Yến Tử, bà đừng có giận nữa nhé, là tôi sai rồi, sau này không dám mơ nữa, chỉ cần bà đừng giận tôi nữa là được?" ông cẩn thận đứng trước rồi xin lỗi và chờ đợi sự tha thứ của bộ xương.

"A, đúng rồi! Yến Tử, bà đợi một chút, tôi đưa bà xem một vật này, xem xong thì bà sẽ tin rằng sau này tôi không nữa nữa",

ông nhớ đến một điều gì đó và thấy rất vui. Nói xong với bộ xương ông lập tức quay người đi về phía trước. Vừa bước được vài bước ông lại quay đầu lại như không tin tưởng một điều gì đó, nói với bộ xương.

"Yên Tử, bà nhất định phải đợi đây nhé, tôi sẽ làm bà tin tôi thôi".

"Được rồi, không nói nữa, tôi biết bà sẽ thấy phiền với tôi, tôi sẽ đi lấy nó cho bà xem ngay bây giờ", ông đi về phía trước.

...

"Tôi làm sao thế này, sao chẳng còn tí sức lực nào cả", tôi lấy tay chống xuống đất để đẩy người lên.

"Trần tĩnh, trần tĩnh lại đi", tôi hít thật sâu để thêm cho mình ít sức lực.

Khi tôi đứng dậy, lúc này đã khỏe hơn rồi, tôi bám vào tường, cái đầu cẩn thận ngó ra ngoài, hành lang tối om, đâu đó phảng phất tiếng của ông chủ nhà.

Lần mò mãi mới đến được trước cửa phòng Tiểu Quyên, tôi không dám gõ vào cửa, chỉ nhòm trộm qua lỗ khóa, cửa hình như khóa rồi.

Tôi hít một hơi lạnh, Tiểu Quyên đã đưa tôi trở về, nhưng Tiểu Quyên lại chẳng thấy mặt đâu.

Trời ơi! Tôi thực sự không muốn nghĩ tiếp.

"Yên Tử, bà xem này, đây chính là tóc giả của con ma giết người đây, bà có tin không?" Ông giơ bộ tóc lên một cách khoái chí và nói với bà.

"Nhìn xem, con ma giết người đã chết rồi, đây là tóc của nó, sau này tôi sẽ không mơ đến nó nữa!", ông ta đi thẳng đến chỗ bộ xương rồi đưa ra cho bộ xương xem.

Bộ xương vẫn không nói gì làm sắc mặt của ông càng khó coi hơn.

"Yên Tử, tôi sai rồi, bà tha thứ cho tôi được không?", ông cúi đầu xuống giống như một đứa trẻ vừa làm sai việc gì đó đang xin lỗi và hứa lần sau sẽ không tái phạm.

Bộ xương vẫn không nói gì.

"Yên Tử, tôi biết tôi sai rồi, xin bà tha thứ cho tôi đi", ông ta bắt đầu lo lắng, trên mặt biểu lộ các cung bậc khác nhau của tình cảm.

Bộ xương vẫn không nói gì.

"Rốt cuộc bà muốn tôi phải làm sao? Tôi biết bà sắp rời bỏ tôi đúng không?" Ông bắt đầu bực mình, dải dốt từ trong miệng cứ tuôn chảy ra khắp nơi.

"Xin bà đừng rời bỏ tôi, tôi sẽ thay đổi, nhất định sẽ thay đổi", ông giơ tay ra và nắm nhẹ vào tay bộ xương. Bỗng nhiên ông giật bắn ra ngoài như bị ai đó cự tuyệt.

"Yên Tử, tôi nhất định sẽ không để bà rời bỏ tôi đâu", ông dang hai tay ra, khom người chắn bên trái bên phải như muốn ngăn không cho người khác đi qua...

Đứng trước bộ xương ông nhìn với vẻ đầy xúc động, hai con mắt như chứa đựng tình yêu sâu đậm, đột nhiên, ông quỳ xuống rồi nghiêng về phía trước, nắm chặt lấy bộ xương, "rào rào" cả bộ

xương đở xuông, cái đầ u lâu đập vào mặt, những mảnh xương đập liên tiế p vào số ng mũi.

"Rắ c rắ c", cái số ng của ông mũi đã bị gãy.

Ông cứng đờ người, há hớ c miệng và không dám tin vào cảnh tượng trước mắ t. Máu nóng hồi từ mũi chảy xuông dưới cầ m rồ i rơi xuông đầ t.

Sao lại là bộ xương? Ông không dám tin, đờ đẫn nhìn những khúc xương vương trên đầ t.

Ông đau đớn sững sờ nhìn cái đầ u lâu lặn trên đầ t. Tiế p đế n là những ký ức đã được giấ u kỹ ở nơi sâu thẳm trong đầ u bỗng hiện lên rõ một mô ã n.

"á", một tiế ng hét thắ t đảm bảo trùm cả nhà ga, ai cũng đầ u bị làm cho hế t hờ n và quay đầ u nhìn thắ y trên sân ga đầ y là máu và một cái đầ u đang lặn lông lố c trên hành lang.

"Con!" Yế n Tử thét lên một tiế ng. Ông nâng đầ u vợ lên tâm can như thắ t lại.

Ký ức đau đớn đó làm những giọt nước mắ t đau khổ lặn dài trên mặt.

Lúc đó, lại một ký ức khác hiện lên.

Trong nhà ga, ông mặc cả bộ quầ n áo màu đỏ, đầ u đội tóc giả, tay cầ m dao len lỏi trong dòng người.

Lại là một cảnh tượng trong trí nhớ ông.

Tiểu Lâm sợ hãi chạy về phía trước, ông xông lên phía trước ôm lắ y nó, đây chính là đứa bé mà ông trời ban tặng cho ông, ông nhắ t

định không để cho nó chạy lung tung, không ngờ con bé tự dưng hét to lên và bảo ông là ma giết người. Liên sau đó là cảnh sát đuổi bám theo, vì không để Tiểu Lâm tiết lộ bí mật của mình, con dao ông cầm trên tay đâm thẳng vào cơ thể bé nhỏ của cô bé.

Ông đau khổ đập đầu xuống dưới đất, vò đầu bứt tóc như điên, dải dốt trong mũm liên tiếp tóe ra, ánh mắt càng ngày càng mờ dần, ông vọt chạy ra ngoài như một kẻ điên.

Hà Tiểu Đình và Vương Thổ ở cùng một tầng, cái chết của Vương Thổ làm cô bất an, nhất là những lần đi qua phòng của anh cô thường cúi đầu đi thật nhanh.

Đã sang đông, thời tiết bắt đầu lạnh dần. Sau khi đi làm về cô vội vội vàng vàng mở cửa rồi nhanh chóng bước vào phòng. Cảm giác chỉ có trong nhà mình mới là nơi an toàn nhất.

Trong phòng rất lạnh mặc dù đã có máy sưởi. Nhưng không biết tại sao cảm giác bên ngoài lại ấm áp, trong khi trong phòng thì lạnh đến thấu xương.

Cô ngồi trên giường hít nhẹ một luồng hơi, trong đêm tối những làn sương nhẹ nhẹ ẩn hiện, có thể do máy sưởi vẫn chưa đủ nhiệt, cô quay người muốn uống một cốc nước nóng.

Đúng lúc này cô thấy cánh cửa kính cửa sổ lấp ló như có ai ở ngoài lấp ló vậy. Trong căn phòng yên tĩnh này, âm thanh lấp ló động gập rút đột ngột đến khiến người ta ngạc nhiên. Cô chăm chăm nhìn vào cửa sổ và không dám rời khỏi chỗ ngồi.

Hình như rất lâu rồi cô mới để ý và hiểu ra rằng lá cây lấp ló được là nhờ gió. Cô đứng phía trước bàn cầm quyển sách mà cô

thích, đó là "Tôn tại và hư vô". Cô không tin vào chân lý đúng đắn của sự tôn tại, nhưng lần này thì cô lại tin. Thực sự suy nghĩ có hay không mô i liên hệ giữa Vương Thổ và cái tử.

Đọc một lúc cô thấy hơi mệt rồi ngó i tựa vào ghế để nghỉ. Ngoài cửa sổ gió cứ gào thét từng hồi.

Gió gào thét thổi làm cô vô cùng sợ hãi, cô mở một khúc nhạc nhẹ để có thể làm cho thần kinh được thư giãn.

Trong khúc nhạc nhẹ nhàng làm nỗi sợ hãi của cô biến mất, chỉ còn lại màn đêm cô đơn, và những cơn gió gào rú bên ngoài đường như vô cùng nhỏ bé. Nghe tiếng đàn piano nhẹ nhàng khiến cô có một chút gì trầm tư.

"Xoẹt xoẹt...", tiếng đĩa va p chọi vào tai cô, như có ai gõ cửa, cô sợ hãi với tiếng động này. Nghe kỹ lại phát hiện vẫn có tiếng nhạc không vang nhưng có tiết tấu, đĩa vẫn cứ quay, nếu không có tiếng nhạc thì chắc chỉ nghe thấy tiếng cửa đập bên ngoài.

Cô đứng trước cửa sổ, lấy hết sức hét lên "Ai đó?", giọng cô thật thanh để nỗi chính mình cũng thấy khó nghe bởi tiếng hét này.

"Tôi, Triệu Cường đây!"

"Thế vào đi."

Nghe thấy giọng của Triệu Cường cô yên tâm hơn nhiều. Triệu Cường là người bình thường không thích nói chuyện lắm nhưng rất thật thà, phải nói anh ấy là người rất đặc biệt, không biết muộn như thế này có chuyện gì mà đến tìm cô.

Cô mở cửa, chỉ thấy Vương Thổ đang đứng nhìn chằm chằm vào cô...

...

Đêm thứ sáu: Cô gái trên tuyết

Vào đầu đông, nhiệt độ mỗi lúc một thấp. Lá cây rụng rơi tả tơi trên đất, đâu đâu cũng là một bầu không khí âm đạm bao trùm. Những cơn gió lạnh buốt cứ thổi tới tấp vào căn nhà nhỏ.

Căn phòng lúc này trống rỗng, chỉ còn lại hai người là Trương Khiết và Thạch Nham. Vương Thổ đã chết, Thẩm Thiên và Thượng Gia Bả đi công tác, còn hai cô gái là Hà Tiểu Đình và Triệu Dục Tịnh không biết lại biến đâu mất tăm. Mọi người đều dần bỏ đi sau những lần kể chuyện và cũng không biết những lần rời đi của họ có liên quan gì đến những câu chuyện họ kể hay không. Trương Khiết và Thạch Nham trong lòng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Thời gian trôi thật nhanh và ngày cuối tuần lại đến.

Vậy là cũng được nghỉ ngơi, Trương Khiết không ra ngoài, tự nhốt mình trong phòng và đánh CS, trò chơi điện tử đã nhanh chóng làm anh quên đi những gì đã gặp phải, trở thành một người chiến sĩ kiên cường.

Trương Khiết chơi rất say mê, đột nhiên cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua người, dường như có một người vừa lướt quanh và đứng lại ngay đằng sau lưng. Anh đột nhiên rùng mình, nín thở, quay ngoắt đầu lại, nhưng phía sau chẳng có gì ngoài cái rèm cửa không ngừng đung đưa.

Quay đầu lại, anh phát hiện màn hình máy vi tính là một màu đen sì, liên khởi động lại nhưng vẫn chẳng có tác dụng. Bật đèn thì đèn không sáng, cầm điện thoại lên gọi, điện thoại không có vạch sóng nào cả.

Rồ`i lại một cơn gió lạnh thổi như có một người nào đó lại vừa lướt qua, lại vẫn đứng ở phía sau lưng anh. Anh sợ hãi quay đầ`u lại, nhưng đắ`ng sau anh chẳng hê` có một bóng người nào.

Anh sợ hãi không dám ngô`i lại, vội vàng đi tìm Thạch Nham để hỏi xem có phải là cả khu nhà mắ`t điện không?

Thầ`y Thạch Nham đang ở trong phòng cũng không ngừng ắ`n cái công tắ`c đèn tanh tách, Trương Khiế`t mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là mắ`t điện thật.

Hai người không hê` kể cho nhau nghe chuyện mình vừa gặp phải và nói chuyện rắ`t vui vẻ. Hôm nay lại là một ngày đặc biệt - ngày tu tập của Hội kể chuyện ma và lại tiế`p tục kể lại những việc họ đã từng chứng kiế`n.

Hôm nay, Trương Khiế`t kể chuyện về` cô gái tóc ngắ`n mà anh đã từng gặp.

Sau khi tồ`t nghiệp không lâu, tôi đế`n Thượng Hải làm việc ở một công ty thiế`t kế` và sáng tác chuyện tranh, vì chúng tôi phải thức đêm làm việc nên giám đố`c cũng không khắ`t khe lắ`m về` thời gian, chỉ cầ`n hoàn thành công việc với chấ`t lượng tồ`t là được.

Tôi lúc đó ở Tầ`n An Trang, là một khu hẻo lánh bởi vậy cũng rắ`t yên tĩnh. Phòng ở rắ`t rộng, khép kín 2 tầ`ng, gồ`m 2 phòng ngủ và 1 phòng khách, không hê` có tiện nghi gì cả, vì vậy những thứ như ti vi, điện thoại, v. v... lại càng không có. Những đồ` dùng đó có hay không đố`i với tôi không thành vắ`n đề`, do tính chấ`t công việc nên tôi thích có được sự yên tĩnh và không muố`n bị bắ`t cứ ai quắ`y rầ`y.

Chủ nhà là một bà lão rất thân thiện, hiền lành khoảng hơn sáu mươi tuổi. Bà không làm khó gì khi tôi nuôi chó, chính điều này cũng là lý do để tôi tiếp tục thuê nhà của bà. Để thể hiện thiện chí của mình, tôi gửi cho bà hẳn nửa năm tiền thuê nhà và tiếp tục ở lại.

Dừng công việc đang làm dở, tôi đứng dậy vươn vai rồi kéo ghế ra ban công phơi nắng. Chuyển vào đây cũng sắp được một tháng rồi, tôi cũng thích nghi với môi trường này. Chú chó đáng yêu không biết từ đâu chui ra, nhảy lên chân tôi và ngẩng cổ lên như muốn nói "cậu chủ hãy để ý đến tôi một chút", thấy tôi nhắm mắt và tận hưởng bầu không khí trong lành nó liền tìm một chỗ trên đùi tôi để nằm. Tôi bèn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mượt của chú chó nhỏ, cảm nhận hơi ấm từ nó.

Ánh nắng ấm áp soi rọi qua kẽ lá, tôi đi dạo trong công viên của khu nhà, những cụ già ngồi trong công viên vui vẻ thích thú đón lấy cái ấm áp hiếm hoi của mùa đông lạnh giá, người thì tùm nậm tùm bầy đánh cờ, người thì hỏi han ân cần, rồi thỉnh thoảng còn nghe thấy một vài tiếng chim thánh thót.

"Yên tĩnh quá!" Tôi lim dim đôi mắt, say sưa mơ màng...

Sống một thời gian, tôi mới phát hiện hầu hết ở đây đều là người già, thỉnh thoảng mới bắt gặp một vài người trung niên. Nhìn thấy cảnh các cụ sống chan hòa vui vẻ với nhau tôi cũng không muốn làm phiền và rất ít khi bắt chuyện với họ. Nhưng không biết sao, mỗi lần gặp các cụ tôi đều có một cảm giác "không hòa hợp" cho lắm, có thể là do người già ở đây quá nhiều. Có điều nghĩ cho cùng môi trường này cũng phù hợp với những người cao tuổi để họ dưỡng lão, cái cảm giác áy của tôi cũng dần dần tan biến.

"Cho tôi mua nửa cái bánh loại này và hai cái bánh nhân". Đây là tất cả những lời mà tôi nói trong một ngày. Nhưng tôi lại thích như thế, chỉ cần không bị quấy rầy là tôi có thể yên tâm hoàn thành công việc. Duy có một thứ làm tôi không thích lắm đó là giao thông gần khu nhà không thuận tiện một chút nào, mỗi ngày đều phải đi hơn một cây để đến siêu thị gần đó mua đồ.

"Thật phiền, cũng chẳng hiểu sao những người già ở đây họ lại sống được?". Chân đi dép vải, tôi bê cốc cà phê đứng gần cửa sổ và nhìn những người già đang tản bộ trong công viên. Nếu để ý một chút sẽ phát hiện ra những người già ở đây chẳng bao giờ đi mua đồ.

Đặt cốc cà phê xuống, tôi quay người nhìn cái đồng hồ cũ kỹ treo trên tường, đã 7 giờ 8 phút rồi, đến lúc chuẩn bị bữa tối rồi...

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhẹ nhàng, đâu đâu cũng là một màu trắng xóa.

Tôi vươn người, cuối cùng thì cũng hoàn thành xong một bức vẽ, ngắm kỹ lại cảm thấy rất ưng ý. Đứng dậy pha cốc cà phê và không quên ngó vào chiếc đồng hồ điện tử đặt ở đầu giường, lúc này đã là 2 giờ 15 sáng.

Cầm trên tay cốc cà phê nóng hổi, đi nhẹ nhàng đến mở cánh cửa sổ. Không khí khô lạnh ập vào trong nhà, tôi hít thật sâu như cố tận hưởng cái lạnh buốt giá đó.

Tuyết vẫn rơi phủ trắng xóa lên cả khu nhà ở, đèn các căn hộ cũng đã tắt ngấm, không gian là một bầu u tối, chỉ có ánh sáng đỏ quạch từ những ngọn đèn đường.

Miền Nam Trung Quốc là một nơi ít khi có tuyết, tôi dắt chú chó nhỏ đi dạo quanh khu nhà để tận hưởng cái đêm tuyết rơi hiếm hoi này.

Tôi thường thức trắng đêm và có thói quen dắt chó đi chơi vào sáng sớm, thói quen này là để được hít thở sự trong lành của buổi sáng sớm, con chó của tôi cũng dần thích nghi với việc đó. Trên con đường đầy tuyết luôn thấy vết chân dài và ngắn của hai chúng tôi.

"Soạt soạt", bỗng tôi nghe thấy tiếng chân giẫm trên tuyết vọng lại mỗi lúc một gần.

"Muộn như thế này mà vẫn còn có người ư?" Tôi quay người hướng về phía âm thanh đó và nghĩ "không thể là kẻ trộm được!"

Qua màn tuyết trắng xóa, tôi thấy một bóng dáng nhỏ bé lung linh.

"Hình như là một cô gái...", tôi không chắc chắn cho lắm.

Cái bóng đó bước gần đến tôi, quả nhiên là một cô gái với mái tóc ngắn. Cô ấy mặc một chiếc áo cao cổ màu trắng, chiếc quần bò bó sát người, theo sau là một con chó loài Kinh Ba trông ngộ ngộ.

"Ồ, hóa ra lại là một người dắt chó đi dạo vào sáng sớm tinh mơ, sao lại giống tôi đến thế, lại một con mèo lười ngủ ngày đây", tôi nghĩ vậy.

Cô gái bước gần đến chỗ tôi, khi đi qua cô gái như có một chút gì đó hoảng sợ, nhưng tôi thì ngược lại, khoảng cách gần như thế này giúp tôi nhìn càng rõ hơn dung mạo ấy. Một khuôn mặt trái xoan, đôi mắt long lanh, hàng lông mày cong cong, mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn rất đáng yêu. Cảnh cô gái trong đêm tuyết rơi là một bức tranh đẹp, xao xuyến lòng người giữa cái giá lạnh mùa đông.

Quả là một cô gái xinh đẹp, tôi nhìn đờ đẫn.

"Đi, đi nào", cô gái cúi đầu gọi nhỏ và kéo chú chó, con chó dường như đã nhìn thấy dòng loại của mình và đang lưu luyến con chó của tôi cho nên nó không đi.

Mặt tôi hơi đỏ, cố ý tránh không dám nhìn vào cô gái và chuyển ánh mắt nhìn ra chỗ khác, tôi có vẻ lóng ngóng.

"Thời tiết thật đẹp", không được, bây giờ tuyết mới bắt đầu rơi mà. Hay "Màu áo khoác của em tươi quá!", nhưng cô ta mặc màu trắng! "Cô đẹp quá!" ồ, tôi đâu không nói được. Nói vậy xem ra thô kệch quá... , phải nghĩ ra xem nói gì đây! Tôi đang vắt óc vô đầu để suy nghĩ.

Cô gái nhìn tôi với con mắt ngạc nhiên, hai chú chó cũng dừng lại và nhìn nhau với vẻ thăm dò.

"Anh mới chuyển đến đây hả, trước kia chưa từng gặp anh bao giờ". Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

"O, vâng, đúng... ". Tôi đột nhiên ấp a ấp úng. Giọng nói của cô gái sao quá đổi dịu dàng.

"Anh không sao chứ?", nhìn dáng vẻ mặt tự nhiên của tôi, cô gái tủm tỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền.

"Dạ, ừ..., đúng... vậy, cô... Tôi vừa mới chuyển đến. Sao trùng hợp thế nhỉ, cô cũng dắt chó đi dạo vào sáng sớm như thế này hả?" Tôi lúng ta lúng túng, hồ i hột và thực sự muốn nói to rằng "Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên có một người con gái chủ động bắt chuyện với tôi"

Một lúc sau, cô gái tiếp lời "Chú chó của anh trông đáng yêu quá!" Tôi hơi kéo ống quần lên, con chó của cô ấy không biết bị làm sao, mới gặp mà đã nổi xung lên cắn vào ống quần của tôi.

Cô gái ngạc nhiên nhìn chú chó, rồi lại ngược lên nhìn tôi mỉm cười, đôi môi hồng để lộ hàm răng trắng đẹp.

Tuyệt vời càng to, trên tuyệt vời một nam một nữ sóng đôi tản bộ, đằng sau là hai chú chó tung tăng đùa nghịch.

Tôi và cô gái nói chuyện phiếm với nhau suốt, cô hỏi về công việc của tôi và tôi cũng kể hết chuyện của mình cho cô nghe.

"Anh là họa sĩ vẽ chuyện tranh ạ?" Cô gái ngạc nhiên hỏi.

"Nói chung vẫn chưa được phong là họa sĩ, chỉ là người làm công việc vẽ chuyện tranh bình thường thôi mà". Tôi bắt đầu quen quen và nói chuyện cũng tự nhiên hơn nhiều.

"Ồ? Thế đã có cuốn truyện tranh nào xuất bản chưa? Em thích xem truyện tranh lắm", điều này thực sự làm tôi ngạc nhiên.

"Truyện kinh dị", cô gái nghịch ngợm thè cái lưỡi đáng yêu của mình ra.

...

Hai chúng tôi nói chuyện rất hợp, cô ấy tên là Tiêu Tĩnh, một cái tên thật đẹp, đúng là tên nào người đó. Tôi chỉ biết vậy về cô ấy thôi, còn những thứ khác thì thực sự chẳng biết gì cả. Tôi hầu như nói hết chuyện của mình cho cô ấy nghe vì đều là cô ấy hỏi tôi. Trong lần nói chuyện này tôi cũng dần hiểu được chút ít về cô ấy, ít ra sự nhiệt tình của cô ấy cũng làm tôi cảm nhận được đây là một cô gái dễ gần.

Đã ba giờ sáng, không ngờ chúng tôi có thể nói chuyện được hơn một tiếng đồng hồ, chiếc điện thoại để trong túi quần của tôi đến giờ là báo rung nhắc tôi đã đến lúc phải về nhà để tiếp tục bắt tay vào công việc.

"Em cũng phải về rồi!" Tiêu Tĩnh nói và cười với tôi.

Tôi nói "Đề anh đưa em về!"

"Dạ không, anh mau về nhà đi, nó chắc cũng mệt rồi!" Tiêu Tĩnh chỉ vào con chó của tôi, làm tôi không nín được cười.

Nhìn con chó béo ú của tôi trông có vẻ mệt mỏi đi không vững, thờ cũng chẳng ra hơi, "Thật là mất mặt, vậy anh về trước nhé, ngày mai em vẫn đến đây đi dạo chứ?" Tôi không nói được gì, thật xấu hổ trước mặt Tiêu Tĩnh.

Tiêu Tĩnh gật đầu không nói gì, dường như trong mắt cô ẩn chứa một nét buồn rầu.

"Vậy tôi mai gặp lại nhé!", thầy Tiêu Tĩnh gật đầu đồng ý tôi mới quay người đi rồi kéo con chó béo ú và đá cho nó mấy cái vào mông, tôi lầm bầm với vẻ không thoải mái lắm "Xem ra phải giảm béo cho mày thôi, nếu cứ cho mày ăn theo khẩu phần như thế này chẳng mấy chốc còn mắc cả bệnh tiểu đường nữa mất".

Tiêu Tĩnh cứ nhìn dáng tôi xa dần, rồi thờ dài và cúi đầu nói với con chó của cô ấy "Chúng ta cũng về nhà thôi!"

Tiêu Tĩnh từ tốn dắt con chó đi về phía trước, tiếng bước chân "soạt soạt" trên tuyết nhỏ dần. Dấu chân trên tuyết của Tiêu Tĩnh cũng nhạt dần và hình dáng của cô cũng tan biến trong đêm tuyết. Không khí vốn ngập tràn mùi hương thì giờ đây có cơn gió đến thổi làm tan đi những mùi hương đó. Sự việc như chưa từng xảy ra.

Về đến nhà, tôi không tài nào chọn mắt được, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến cảnh tôi và cô gái. Trăn trở mãi, cũng có thể do là quá mệt tôi thiếp đi lúc nào không biết, sáng hôm sau thức dậy

tôi mới phát hiện mình bị sốt, chóng mặt, xem ra tôi bị cảm rất nặng.

Cuối cùng trời cũng tối...

Tôi đến nơi hôm qua tôi gặp Tiêu Tĩnh từ rất sớm để đợi cô ấy.

Bỗng chốc trong cái màu trắng xóa của tuyết xuất hiện một cô gái và một con chó Kinh Ba màu trắng.

"Em đến thật rồi!", tôi hơi xúc động vì tôi không tin là hôm nay cô ấy lại có thể đến.

"Vâng ạ, anh hình như không được khỏe hay sao ý, anh bị ốm à?" Tiêu Tĩnh cúi mặt xấu hổ hỏi tôi.

"Không sao, chỉ là ăn lung tung đau bụng thôi", tôi nói mà cố nén không cho nước mũi chảy ra.

...

Tuyết cũng đã ngừng rơi, các con đường chính của khu vực này bây giờ đã được quét dọn rất sạch sẽ. Trong đêm khuya hai người lại sánh vai và cùng kể cho nhau nghe những sở thích của chính mình...

Ngày thứ ba, khi tôi gắng ngủ dậy thì thấy rằng bệnh cúm của tôi có vẻ như nặng hơn, dù là tôi đã chú ý giữ ấm, uống thuốc đúng giờ và rất lạ là bệnh không những không thuyên giảm mà ngày một nặng thêm.

Khi gặp lại Tiêu Tĩnh, cô nhìn tôi với ánh mắt trách móc và hỏi "Anh làm sao mà chảy nước mũi vậy?"

"Không sao, ăn cay quá thôi mà!", tôi cười gượng và nói.

Mấy ngày tiếp theo đó, bệnh cúm của tôi càng nặng hơn, nhưng tôi vẫn cố gắng đứng hai giờ đêm dặt chớ đi dạo. Dù trực giác mách bảo tôi việc xảy ra không bình thường một chút nào, nhưng tôi vẫn muốn được gặp cô ấy...

Sau một tuần, khoảng 5 giờ chiều.

"Không ổn rồi, nhiệt độ cao đến 40 độ, nếu cứ như thế này thì chắc chết mất thôi!", tôi rút nhiệt độ từ nách ra và quẳng vào một chỗ.

Cố gắng gượng dậy, phải đi viện thôi.

"Bệnh của tôi sao có thể lại nặng như thế này được?", cô lê từng bước một, khó khăn lắm tôi mới bước được ra đường trong lo sợ.

Tôi đi từng bước chậm rãi, đột nhiên nhận ra, trước mặt là Tiêu Tĩnh với bộ đồ học sinh, tay xách cặp đang từ xa tiến tới.

"Chính là cô ấy, cô ấy là học sinh!", tôi nghĩ.

Tiêu Tĩnh đang cười nói vui vẻ với đám bạn, từ xa cô ấy nhìn thấy tôi và cúi đầu không nói gì, như là muốn tránh mặt khi đi qua chỗ tôi.

"Tĩnh!", tôi gọi nhỏ.

Bước chân của Tiêu Tĩnh chậm dần, khi cách tôi một vài bước cô dừng và quay người lại phía tôi.

Tôi bỗng thấy ngạc nhiên, Tiêu Tĩnh với đôi mắt nhanh nhẹn đó nhìn tôi với một dáng vẻ sợ hãi, cô không muốn gặp tôi cho lắm. Trán tĩnh một lúc, tôi lại có cảm giác đằng sau sự sợ hãi của cô ấy là một vẻ đau thương.

"Cô ấy..., cô ấy làm sao vậy?" Tim tôi hơi quặn đau, tôi thực sự cảm thấy bất ngờ không hiểu tại sao lại hoang mang quá vậy. Bỗng nhiên đôi chân như muốn mềm ra rồi ngã xuống đất, một bầu u u tôi sập xuống trước mặt và tôi xỉu đi lúc nào không biết.

Tỉnh tỉnh mơ mơ mây lay lắt, tỉnh dậy rồi lại lịm đi, tôi nằm trên giường và đắp một cái chăn bông rất nặng. "Tôi đang ở đâu thế này?", Tôi muốn tỉnh dậy nhưng cơ thể không còn một chút sức lực nào, nhìn xung quanh mới biết đang nằm trong phòng mình.

Thì ra bà chủ nhà nhìn thấy tôi xỉu liền đưa tôi về, tôi cũng không hiểu bà làm thế nào để đưa một cái xác gần chết nặng hơn năm mươi cân vào trong nhà. Mấy ngày hôm nay bà chủ nhà bận rộn chăm sóc tôi, tôi thực sự cảm kích trước sự quan tâm của bà.

Trước khi người thầy thuốc Đông y già khụ đi khỏi, ông đứng trước mặt tôi, dặn dò kỹ lưỡng là tôi phải nghỉ ngơi cộng với một số điều cần chú ý, nhưng tôi không nhớ kỹ. Chỉ có một điều lạ là thể kỷ 21 rồi, sao vẫn có người mặc áo dài hời hợt?

Tôi khó khăn lắm mới ngã dậy được, toàn thân đau buốt, đặt chiếc gối kê lưng cao lên một chút và dựa lên đó một cách thoải mái. Con chó nhỏ chạy lại phía tôi, đã mấy ngày nay tôi không gặp nó, nó tăng cân nhiều, thật là làm phiền bà chủ nhà rồi.

Tôi vuốt nhẹ vào mõm nó. Trong đầu tôi nghĩ "Cô ấy là một học sinh, ngày nào cũng khoảng 6 giờ phải đi học, sáng sớm 2 giờ đến 3 giờ dắt chó đi bộ, vậy thì cô ấy chỉ ngủ có ba tiếng một ngày sao? Mặc dù có lúc tôi cũng chỉ ngủ hai đến ba tiếng nhưng nếu cứ bảy tám ngày kéo dài như thế này thì làm sao chịu nổi". Thật khó hiểu "Còn nữa, sau khi gặp cô ấy tôi bắt đầu đổ bệnh, lẽ

nào lại là một sự trùng hợp?" Suy nghĩ miên man làm tôi ngủ lúc nào không biết.

Đột nhiên tôi thấy rất khó thở, tôi như người bừng tỉnh sau một cơn ác mộng, muốn hít một hơi thật dài nhưng lại bị đánh thức đột ngột. Lúc này tôi kinh hoàng phát hiện ra hai con mắt không tài nào mở được như là bị kẹt dính vào nhau, sợ hơn nữa đó là tôi ý thức được, mình nhưng không thể tỉnh lại.

Thời gian cứ dần trôi, tôi vẫn thấy khó thở như vậy, muốn cử động người nhưng cơ thể như chết, đến cử động của một ngón tay cũng khó và không hề có cảm giác tồn tại của cơ thể.

Nỗi lo sợ cứ choán hết suy nghĩ. Cái lạnh lẽo lại bao trùm lên sự sợ hãi của tôi và nó rúc sâu tận trong tủy xương, sự sợ hãi lan tỏa. Vô số những ý nghĩ ẩn hiện, trong đầu tôi xuất hiện những ký ức xa xưa nhưng rất mơ hồ làm đầu tôi bỗng đau dữ dội.

Bừng tỉnh dậy, quần áo ướt đẫm vì mồ hôi. Nhìn quanh bốn bề vẫn là căn phòng của mình.

"May quá! May quá!", tôi vừa thở sâu vừa lau mồ hôi trên mặt.

Bỗng có tiếng "ù ù" to dần từ phía đầu giường, người vừa mới trải qua những trạng thái tâm lý lo sợ như tôi thực sự rất khó chấp nhận tiếng động này, tôi nghe rõ ràng tiếng phào nhẹ nhõm khi phát hiện đó là cái đồng hồ rung lên báo 2 giờ.

Tôi có hơi mệt chút ít, tôi vừa trải qua sự lo lắng nên có cảm giác trống rỗng vô cùng.

"Cộc! Cộc! Cộc!" Tiếng gõ cửa thôi thúc nặng nề.

"Đã muộn thế này rồi, bà chủ nhà còn tìm tôi có chuyện gì không biết?" Chỗ này chẳng ai biết tôi ngoài bà ấy.

Tung chần ra xuông giường mở cửa, sức khỏe của tôi vẫn chưa hồi phục cho nên vừa đứng dậy thì đầu óc quay cuồng, định trả lời một câu nhưng tôi bỗng thấy cảm giác buồn nôn.

"Bộp, bộp, bộp", đột nhiên tiếng gõ cửa biến thành tiếng đập cửa rất mạnh.

Tim tôi đập thình thịch, tiếng động đó vẫn không dứt, những âm thanh đó như đang đánh vào chính con tim yếu đuối của tôi.

Tôi tức giận nhìn cánh cửa, nghe kiểu gõ này chắc chắn không thể nào là bà chủ nhà được. Nếu là bà thì sẽ nhẹ nhàng gõ vào cửa hai tiếng và âm thanh tuy nhẹ nhưng có tiết tấu rõ ràng chứ không bao giờ đập mạnh như vậy.

Vậy rốt cuộc là ai? Nếu không phải là bà chủ nhà thì có thể là ai được nhỉ? Tiếng "Bộp, bộp, bộp" vẫn cứ vang đều, âm thanh này nghe đến đau cả tai.

"Chắc cũng không phải là bà chủ nhà bị bọn trộm hại đâu, nếu không sao đến tận bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, mình phải làm sao đây?", càng nghĩ tôi càng thấy sợ, tim đập thình thịch từng hồi.

"Tôi biết là anh ở trong phòng, tôi có chuyện nói với anh", tiếng đập cửa bỗng dừng im bật, một giọng phụ nữ vang lên.

"Thì ra là Tiêu Tĩnh!", tôi thở phào nhẹ nhõm rồi ném vật ra giường như kẻ bị bại liệt. Sức khỏe vốn yếu, thêm vào đó sự sợ hãi vừa rồi làm tôi bị sốc. Hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại ra mở cửa. Sợ Tiêu Tĩnh ở ngoài đợi lâu, tôi nói vọng ra "đến đây...", "đến" vừa dứt thì họng tắc nghẹn lại, linh cảm chẳng lành.

"Sao có thể là cô ấy nhỉ, cô ấy không biết chỗ ở của tôi, tôi đâu có nói? Tiếng đập cửa to như thế tại sao bà chủ nhà lại không phản

úng gì? Hay cô ta đã làm gì bà áy rô`i?". Càng nghĩ càng thấ`y khiế`p sợ không thể chịu đựng thêm được nữa.

"Mau mở cửa ra", giọng Tiêu Tĩnh giục giã hơn.

"Đúng là cô áy rô`i, cô áy muố`n gì, lẽ nào đế`n để hại mình sao?" Trời ơi, tôi không dám nghĩ thêm gì nữa.

ở bên ngoài, Tiêu Tĩnh đã`y giận dữ, một tay giữ chặt lắ`y nắ`m đã`m cánh cửa, còn tay kia đã`m vừa nhanh mạnh vào cửa, đột nhiên im lặng, tay cô lỏng dầ`n. Hai con mắ`t vô`n nhanh nhẹn nay biế`n đờ` dẫn. ánh mắ`t vô` cảm cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa và những giọt nước mắ`t như tuôn ra không có cách nào có thể kìm nén.

Điề`u gì làm Tiêu Tĩnh muố`n khóc, rứt tay lại, nhìn chăm chú vào cánh cửa rô`i thở dài quay người bỏ đi. Xuố`ng câ`u thang cô quay đầ`u nhìn lại cánh cửa phòng, và những giọt nước mắ`t bắ`t đầ`u rơi...

Sang đế`n ngày thứ hai, bà chủ nhà rấ`t vui khi thấ`y tôi có thể xuố`ng giường đi đi lại lại.

Nhưng tôi thì không vui lên được, nhiề`u suy nghĩ cứ ẩn hiện trong đầ`u, cô gái đó rô`t cuộc là ai? Sao lại biế`t được chỗ ở của tôi? Sao cô áy nửa đêm lại dắ`t chó đi chơi? Tôi không tìm được lời giải thích hợp lý. Có một phương án đó là cô áy không phải là người! Từ trước đế`n nay tôi luôn tiế`p thu cái tư tưởng "vô` thân", điề`u này khiế`n tôi càng không muố`n tin vào sự suy đoán này. Nhưng tá`t cả những gì xảy ra hoàn toàn không có câu giải thích hợp lý? Lẽ nào đó chỉ là trùng hợp.

Tôi không hiểu sự thật là gì. Nhưng giây phút này đây tôi sợ hãi và nghĩ mình phải tự vệ. Sự kiên cường chỉ xuất hiện khi đến giờ phút quan trọng. Tôi tin vào chính mình.

Từ hôm đó tôi nào cô ta cũng đến gõ cửa muốn gặp tôi nhưng tôi không mở. Sau này mỗi lần nghe thấy tiếng la hét như điên cuồng của cô ấy khi gọi cửa, tôi cũng không sợ làm ảnh hưởng đến người dân xung quanh vì biết rằng chỉ có mình tôi có thể nghe được giọng cô ấy. Chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa, mấy ngày trước tôi hỏi bà chủ nhà câu trả lời "Bà chưa bao giờ nghe nói đến cô gái nào như vậy trong khu này", cũng chưa nghe thấy có ai đến tìm tôi, "nhưng"...

Tôi chưa nói hết... bà đã kể: ở đây không có ai như vậy, có điều khoảng bốn mươi năm trước, có một cô gái đã mất tích, về sau có người đã phát hiện ra xác của cô ấy trong khu này.

Câu chuyện rất đơn giản, đơn giản vậy mà tôi chẳng hiểu gì cả.

Dù cho bà nói thật hay nói dối, tôi cũng đã quyết định sẽ kết thúc mọi chuyện tại đây. Tôi hôm nay tôi sẽ chấm dứt mối quan hệ với Tiêu Tĩnh.

Tôi gõ cửa ra vào và không nói một lời nào, lặng lẽ gõ cửa đợi cô ấy đến, đầu căng như dây cung đã được giương lên chỉ còn đợi ngắm bắn, tay phải cầm theo một con dao, tay trái cầm điều thuốc không ngừng đưa lên miệng rít, đồng hồ chỉ 12 giờ 20 phút...

Trong căn phòng im ắng chỉ có tiếng "tíc tíc tíc" của kim đồng hồ, đã một giờ đêm rồi.

Con chó béo núc níc của tôi dường như đánh hơi được điều gì đó. Thân mình tròn quay của nó run lẩy bẩy và rúc ngay dưới gầm

giường. Lúc này là 1 giờ 40 phút...

"Cô ấy đến rồi, sắp đến rồi", điếu thuốc rung lên, các ngón tay như rã rời ra, tàn thuốc rơi thành đống trên đất. Tôi lại châm một điếu thuốc khác, mắt liên tục liếc nhìn chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường, 1 giờ 50 phút...

Điếu thuốc mới hút một nửa trên tay bị vứt ngay xuống đất. Tôi đứng dậy, vô cùng khó chịu khi nhìn vào cánh cửa, nhịp thở gấp gáp, tay cầm con dao càng nắm chặt hơn, mắt lúc nào cũng trừng trừng nhìn vào đồng hồ, đợi lâu đến thế mà mới có 1 giờ 52 phút...

Tôi thở rất mạnh, căn phòng đầy khói thuốc càng làm tôi khó chịu, tay cầm dao đã bắt đầu run rẩy dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chém tung tóe hết cả. Sự căng thẳng này làm tôi như phát điên. Không chịu nổi cái cảm giác này nữa rồi. Tôi mệt lử giống như quả bóng xẹp hơi. Đồng hồ mới chỉ 1 giờ 59 phút...

Kim đồng hồ cứ tích tắc nhích từng giây một, trước kia tôi chẳng bao giờ để ý sự dịch chuyển của kim giây. Giờ đây thấy nó lại nặng nề nhích từng giây từng giây. Từng phút chậm chạp trôi qua, thần kinh của tôi như một sợi dây bị kéo căng ra, chỉ cần một nỗi sợ hãi nhỏ cũng có thể làm cái dây đó đứt. Như mũi tên bắn ra rồi sẽ không thu về được. Chờ đợi cả tôi làm mông tôi tê cứng trên ghế. Khi đồng hồ điếm quá 2 giờ...

Khói thuốc khắp nơi, căn phòng ngập chìm trong sự trầm mặc, đã là 2 giờ 40 phút rồi.

Đến thời điểm này vẫn chưa có gì xảy ra, con mèo cũng mất hút trong đêm, đêm nay yên tĩnh quá, một linh cảm cô ấy nhất định sẽ đến.

Tôi thấy càng căng thẳng rít thuốc càng dài hơi hơn, dưới đất đầu cũng thấy đầu lợc thuốc lá ngập ngụa. Tôi đứng dậy, đã 2 tiếng đồng hồ ngồi lì ở đó, chân tê cứng cả rồi. Tôi thở dài và tự mắng mình "đúng là đồ vô dụng", tàn thuốc tiếp tục vương vãi trên đất, tay phải tôi đã đặt thoải mái hơn.

"Cốc, cốc, cốc", tiếng gõ cửa bắt đầu rõ hơn.

Tôi có hơi hoảng, cuối cùng cô ấy cũng đã đến.

Hai mắt dờ dẩn vội mở to ra, tay phải cầm chắc con dao vội vàng giấu ngay sau lưng, tay trái ra mở cửa.

Tiêu Tĩnh đứng ở ngoài cửa, khi cửa mở, cô ngừng đầu lên buồn rầu nhìn tôi.

Một lúc lâu Tiêu Tĩnh lạnh nhạt nói "Cuối cùng anh cũng mở cửa".

...Tôi nhìn cô ấy và im lặng.

"Có phải anh đã thấy được cái gì đó không bình thường đúng không?" Tiêu Tĩnh giọng cười với tôi, cái đẹp sao lạnh giá như vậy.

"Ừ", tôi cũng lạnh nhạt trả lời, không hiểu tại sao lúc này sao tôi lại cảm giác tim mình nhói đau, tay cầm con dao run rẩy.

"Ngày mai em đi!", Tiêu Tĩnh nhìn với một vẻ buồn rầu, hình như cô còn muốn nói gì nữa, nhưng lại không nói được thành lời. Cô mím chặt môi, nhìn tôi rồi quay người đi mất.

Sự tức giận vô cơ bỗng bao trùm toàn bộ đầu tôi, "Gì vậy, chẳng nói chẳng rằng vội ra đi, cũng không giải thích gì cả?". Nghĩ đến mấy ngày nay mình nằm trên giường bệnh tôi càng như muốn trút bỏ hết sự tức giận để có thể bù lại những gì là đau khổ là uất ức

từ trước đê`n nay. Hơi thờ` gấ`p, hai tay giơ con dao giấ`u ở sau lưng, dùng tấ`t cả sức lực bỏ vào cô ta...

"Phập", con dao bỏ ngay vào cánh cửa.

Cô gái lạng đi một lúc, cúi đầ`u đi thẳng về` phía trước, không quay đầ`u lại rồ`i tan biế`n dầ`n phía cuố`i câ`u thang...

Tôi ý thức được hành động vừa rồ`i, vội lùi lại đầ`ng sau vài bước. Nhìn vào tay mình, nế`u không phải con dao bỏ vào cánh cửa thì hai cánh tay này đã vấ`y máu. Không biế`t vừa rồ`i làm sao nữa? Con dao vẫn bám rấ`t chắ`c trên cửa. Tôi ngồ`i sụp xuố`ng, tay chân như rã rời, những giọt mồ` hôi mệ`t mỗi lần từ từ trên má dài xuố`ng tận cắ`m...

Tô`i hôm đó tôi nghĩ rấ`t nhiề`u và quyế`t định phải chuyển nhà. Ngay ngày hôm sau, khi tôi nói chuyện với bà chủ nhà. bà không hế` ngạc nhiên, điề`u này làm tôi càng ngạc nhiên. Lẽ nào bà biế`t hôm nay tôi sẽ chuyển đi, hay bà đã biế`t trước? Tấ`t nhiên vấ`n đê` chẳng quan trọng nữa, quan trọng là tôi đã chuyển ra ngoài. Tiề`n thuê nhà tôi không lấ`y lại để thay cho lời cảm ơn vì sự chăm sóc của bà trong thời gian qua.

Miề`n Nam vớ`n dĩ rấ`t ít khi có tuyế`t, rấ`t lạ là mùa đông năm nay tuyế`t lại rơi mấ`y lầ`n.

Tâm trạng và sức khỏe của tôi có phầ`n tiề`n triển tồ`t, tôi đã khỏe lên dầ`n và không muố`n nghĩ lại những chuyện đã qua, cô á`y đã biế`n mấ`t trong tâm trí của tôi.

Đông đi xuân lại đê`n, màu xanh ngập tràn không gian, mọi thứ trở nên mới mẻ và sinh động hơn, tuyế`t cũng tan dầ`n tạo ra vô số`

những dòng nước nhỏ chảy dài trên mặt đá t...

Phía tây con đường một chiếc u nhiê u người qua lại, tôi bước đi trong tâm trạng phấ n trấ n.

Tôi bây giờ chuyển đê n ở khu Nguyệt Kỳ Viên. Công việc vẫn nhẹ nhàng như vậy, một mình ngô i quán cà phê gầ n đó nhâm nhi thưởng thức ly cà phê. Vừa chuyển đê n đây không lâu tôi đã phát hiện cà phê của quán này có hương vị rấ t đậm đà. Tôi thích nên cứ khi rỗi tôi lại đê n đây uố ng cà phê. Và mỗi lâ n đê n tôi đê u chọn vị trí sát cửa sổ.

Cuộc số ng quá đơn điệu, ngày nào cũng vậy cũng lặp đi lặp lại những buồ n vui đó, thỉnh thoảng lại gọi lên trong tôi chuyện xảy ra ở khu Tầ n An Trang cách đây nửa năm. Nhớ lại khi đó vào cái ngày chuyển đi, vì ó m lâu ngày mà không đê n bệnh viện nên bác sĩ nhìn thấ y bộ dạng của tôi ông đã nói "Người chẳng ra người, quý chẳng ra quý, trông như là một kẻ lưu lạc ở sa mạc cả tháng mới trở về".

Chuyện này chẳng ảnh hưởng lắ m đê n tâm lý của tôi. Tôi đã rấ t nhanh chuyển thể sự việc này thành một chuyện tranh giữa người và quý, có một vài điểm là hơi khác với thực tế một chút. Chắ c Tiêu Tĩnh rô i sẽ đọc được cuố n truyện này vì cô ấy vô n mê chuyện tranh. Nơi sâu thẳm tôi mong cô ấy đọc được cuố n chuyện này. Cũng là thay cho lời kế t mà tôi luôn hy vọng.

Thôi được rô i, không nghĩ lung tung nữa! Việc đã xảy ra rô i thì đừng nên nghĩ nhiê u. Biế t vậy nhưng tôi vẫn bị hô i ức đó ám ảnh.

Dựa lưng vào ghê , nhìn những người đi dưới ánh nắ ng tôi tận hưởng cuộc số ng cảm thấ y thư thái hơn. Đây chính là giá trị đích thực của sự hưởng thụ trong cuộc đời của tôi. Ha ha, lạ thật, hình như có một chút gì khang khác lạ thường! Cả một buổi chiê u hôm nay tôi

không tập trung tinh thần, thỉnh thoảng cầm bút, giấ y lên làm việc, nhưng cũng chẳng ra được một kết quả gì.

Tôi cứ thế nhìn vào những người qua đường, lúc này đã 5 giờ.

Tôi đang cao hứng, đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt. Tôi nhận ngay ra đó là Tiêu Tĩnh! Mái tóc dài, đôi mắt đen sáng rất đẹp của cô không hề thay đổi, vẫn là bộ quần áo đồng phục học sinh, tay xách cặp và đang tươi cười rảo bước trên đường với đám bạn.

Để tiện cà phê trên bàn, tôi chạy thục mạng ra ngoài đường...

Thực sự tôi cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, khi gặp lại cô ấy tôi như bị mê t hồn, không tự chủ được chính bản thân mình. Tôi theo lên xe, ngờ i cách xa với cô ấy, đến trạm xe buýt gần khu Tân An Trang thì xuống. Con đường về cứ sâu hun hút không một bóng người. Tôi chỉ sợ bị cô ấy phát hiện vì trên cả con đường không có lấy một bóng người...

Khu vực này không thay đổi là mấy, chỉ có điểm khác đó là cây cối tươi tốt nhưng không quá rậm rạp. Tôi vẫn có cảm giác thiếu hụt một cái gì đó? Gặp vài người quen trong khu, tôi chào hỏi qua loa dăm ba câu rồi lại tiếp tục bám theo cô ấy.

Tiêu Tĩnh bỗng quay người rồi biến mất khỏi tầm mắt, tôi núp ở góc lối rẽ, thở dài và gãi đầu không hiểu.

Không có người?

"Chớp mắt cái đã chẳng thấy người đâu?". Tôi ngạc nhiên, từ chỗ này đến số nhà đầu tiên của khu chỉ khoảng 50 mét, sao có thể biến mất nhanh như vậy? Nhìn khắp xung quanh không thấy

bóng dáng cô ấy đâu, tôi biết mình đã để mất dấu hoặc cô ấy đã phát hiện ra có người đang bám theo.

Đã vậy thì thôi! Chuyện giữa mình và cô ấy đã kết thúc từ nửa năm trước, sao lại phải khổ sở tìm hiểu làm gì nữa. Đúng rồi, ngôi nhà thuê trước kia chẳng phải ở đằng trước hay sao, bà chủ nhà chăm sóc cho mình rất chu đáo. Đến đây rồi thì vào thăm bà một chút. Bà ấy cũng đáng thương lắm thôi một mình, mà tôi cũng chưa nghe nhắc đến con cháu bao giờ.

Tôi bấm chuông hy vọng bà ở nhà.

"Ai đấy, tôi ra mở cửa đây!", giọng của bà vẫn nhẹ nhàng và từ tốn như vậy.

"Bà ạ, cháu là Trương Khiết", tôi trả lời.

"Ồ, mau vào đây, mau vào đây! Cửa mở đây", bà thoáng cái đã nhận ra tôi ngay, xem ra bà còn nhớ rất rõ về tôi là đằng khác.

Bà không già đi mấy, thậm chí trông còn trẻ ra. Tiếng cười nói vô tư của bà không che hết nỗi sự cô đơn hiện ra trong đôi mắt. Tôi nói là hôm nay tình cờ đi ngang qua đây rồi rẽ vào hỏi thăm bà. Cũng có thể là cuộc sống của bà quá cô đơn cho nên sự viếng thăm của tôi khiến bà rất vui.

Trời tối dần, tôi xin phép ra về, lấy trong ví 500 tệ biếu bà gọi là một chút quà, bà một mực không lấy, nhưng tôi vẫn đưa, bà đành phải lấy.

Từ chối lời mời của bà ra về. Dưới ánh điện mờ ảo của đèn đường, tôi lại miên man nghĩ. Đời người vô thường quá, chuyện sau này chẳng ai có thể nói trước được, cũng không biết sau này gặp lại bà thì cả hai sẽ thay đổi như thế nào?

Đi ra khỏi cổng khu nhà, tôi thấy trước mặt có một chiếc xe taxi đang đỗ, may quá, vì ở đây rất ít khi có bóng dáng của taxi.

"Bác ơi, có chạy vào thành phố không?" Tôi gọi hỏi bác tài xế từ đằng xa.

"Có, 100 tệ", bác tài xế liếc mắt nhìn tôi với vẻ kiêu kỳ.

"Đặt thế à, từ đây vào thành phố chỉ có 6 km thôi", tuy nói vậy nhưng tôi vẫn rút ví tiền ra xem, nếu không nhảm thì sau khi biếu bà 500 tệ trong ví tôi chỉ còn toàn tiền lẻ, chắc không đủ 100 tệ.

"Á, thẻ tín dụng đâu rồi?", đột nhiên, phát hiện cái thẻ không cánh mà bay, tôi lật xem đi xem lại cái ví mà vẫn không tìm thấy thẻ, cả trong túi áo quần cũng chẳng thấy đâu.

"Lẽ nào rơi ở nhà bà chủ nhà?", Tôi nghĩ, vừa rồi đi trên đường hai tay tôi luôn đút vào túi quần, xem ra chỉ có thẻ rơi ở nhà bà mà thôi.

Tôi không để ý gì đến ánh mắt ngạc nhiên của bác tài rồi quay người đi về hướng khu nhà.

Ánh trăng ảm đạm, màn đêm buông xuống làm khu vực này càng lạnh lẽo, tôi rùng mình...

"Đang là mùa hè, sao lại lạnh như thế này?", Tôi thấy bồn chồn quá, ngẩng đầu lên nhìn thấy đèn của các hộ dân xung quanh đã tắt, chỉ còn vài ngọn đèn đường le lói. Có một chút gì đó âm u và lạnh lẽo, hít sâu vào sẽ thấy không phải là sự lạnh lẽo mà là một cái gì đó rất khó tả.

Vô cớ lại tự dọa mình toát hết mồ hôi hột, tôi si vả mình là đồ vô dụng, kéo lại áo bước nhanh về phía trước.

Vừa qua lố i rề, tôi tí nữa đụng vào bà chủ nhà. "Bà phải ra ngoài a?" Tôi gọi hỏi.

Bà dường như không nghe thấy, tay trái cầm làn bước đi rất nhanh.

"Bà à, là cháu đây!", tôi đuổi theo và gọi rất to nhưng bà như cố tình không nghe thấy.

"Kỳ lạ!", tôi dừng lại, nhìn cái bóng cứ xa dần mà thấy khó hiểu, mình đã bao giờ làm bà bực mình đâu, không hiểu bà làm sao vậy? Nhìn bóng bà khuất dần, tôi bỗng phát hiện bước chân của bà sao nhẹ thế, như bay trong không khí. Dụi mắt nhìn lại bà cụ quả thực đi nhanh quá.

Đoạn đường không dài, chỉ khoảng 300 mét này không bằng phẳng như chính tâm trạng của tôi lúc này, bà đã hoàn toàn thay đổi, không như người mà tôi đã từng quen.

Tôi bám theo đến tận nơi, trước mắt là bãi đất trống rất lớn, ở giữa có ngôi nhà mái bằng cũ kỹ. Bà Chương đứng trước cửa nhà, rút chìa khóa mở cửa, nhưng mãi y lâu đều không nhét nổi vào ổ khóa.

Đêm tối làm tôi nhìn không rõ các động tác của bà. Tôi ngạc nhiên vì trước kia sao chưa bao giờ nhìn thấy ngôi nhà này? Có lẽ nó mới được xây trong nửa năm vừa qua? Không đúng, ngôi nhà này rất cũ, ít ra cũng phải xây được vài năm rồi, một cảm giác khó tả, căn nhà này ở đây từ bao giờ?

"Có lẽ tôi nhớ nhầm chăng, nếu không thì ngôi nhà này từ đâu mà có?", Tôi nghĩ đi nghĩ lại như vậy.

Tiếng "két két" cứ ngân dài, bà vào nhà rồi đóng cửa lại. Một lúc sau, căn phòng sáng lên ánh lửa mờ mờ ảo ảo như ánh hoàng hôn và le lói qua khung cửa sổ.

"Rốt cuộc thì là chuyện gì?", tôi ngạc nhiên vì thấy bà lão thật kỳ lạ, có hơi lưỡng lự nhưng tính hiếu kỳ của tôi lại trỗi dậy, ngó xung quanh không thấy ai tôi tiến về phía trước.

Cửa sổ bám đầy bụi, nhìn lơ mờ thấy bà lấy thức ăn ở trong hộp ra rồi đặt lên cái bàn kê sát tường. Chuẩn bị xong, bà lấy từ trong người ra một vật giống như bài vị đặt phía sau bàn thức ăn. "Hình như là thắp hương cho ai đó", tôi đoán như vậy, lớn lên ở thành phố nên tôi hiếm khi được gặp những phong tục này.

"Có thể là thắp hương cho ông chồng bà chăng?", Tôi rất thông cảm vì sống trong cảnh cô đơn không hề đơn giản một chút nào.

"Hay là về nhà đợi vậy! Người ta thắp hương cho chồng thì không nên làm phiền họ." Tôi nhìn bà cảm thông rồi quay người đi, trong lòng tôi vẫn nặng trĩu, cuộc đời con người sao nhiều việc diễn ra không như ý muốn đến vậy, có cái được cái mất cho nên chúng ta phải quý trọng những gì đang có ở hiện tại.

Nghĩ viên vông một lúc tôi đã về đến trước cổng nhà bà, tìm một chỗ ở tạm chỗ để nghỉ ngơi, bụng bắt đầu cồn cào, lúc này tôi mới nhớ ra từ sáng đến giờ vẫn chưa có thứ gì nhét vào bụng.

Ngồi chán chê mê mỏi tôi lại rút điện thoại lật đi lật lại để xem giờ và ngồi ôm đầu gối như chuẩn bị ngủ gật.

"Tiểu Trương, sao cháu lại ở đây?", Tôi lảng máng nghe thấy tiếng gọi của bà.

"Bà về rồi à?", tôi vội vàng đứng dậy và cười gượng gạo.

"Cháu quay lại tìm thẻ tín dụng phải không? Này".

"Mau vào trong nhà!". Bà phui vé t bản và cở khô dính trên người tôi, cười nói rất nhiệt tình. Tôi luôn mong bà lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

"Vâng, vâng ạ!", tôi mừng quýnh lên. "Vào đi, đứng đây làm gì nữa? à, cháu chưa ăn cơm phải không? May quá nhà cô còn đồ ăn", bà vội lôi tôi vào nhà.

"Nào, ngồi xuống đi! Thẻ tín dụng để trên bàn, cất đi nhé, đừng có làm mất đây", bà mở lò ng bàn đặt thức ăn đặt trên bàn.

"Ăn đi cháu, chắc đói rồi hả?" Bà nhìn tôi với vẻ hiền từ.

Tôi cảm động nhìn bà, phát hiện mắt bà hơi sưng và đỏ, chẳng cần đoán cũng tôi cũng hiểu. Trước kia tôi ít để ý đến những điều này. Giờ đây tôi hi vọng cuộc sống của bà vui vẻ hơn.

"Bà, bà sao vậy, mắt bà sao đỏ thế?" Tôi gặng hỏi.

"Không sao, bà già rồi hay nghĩ lung tung", bà trả lời miễn cưỡng như muốn giấu đi điều gì đó.

"Thế ạ!", một lý do hợp lý, tôi không nói gì thêm.

"Ăn từ từ thôi kéo nghẹn" bà rót nước cho tôi.

"Cháu cảm ơn!", miệng tôi vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói vì bụng quá đói.

Bà nhìn tôi trivi mê n, trong ánh mắt đó tràn đầy yêu thương.

"Cháu và cô gái đó thế nào rồi?" Bà có vẻ thích nhìn cái bộ dạng ăn uống như hùm của tôi.

"Ai ạ?", Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi.

"Cái cô gái trước kia trọ đây và có lẽ n to tiế ng với cháu á y, cháu từng kể mà quên rồi hả?".

"Chúng cháu chia tay rồi!" Bà vẫn còn nhớ chuyện của tôi.

"Tiế c quá, không biế t con cái nhà ai? Bà không giúp gì được cháu cả!". "Không phải thế ́ đâu ạ, cháu có thể tự giải quyế t được, bà yên tâm, cháu mà có bạn gái thì nhấ t định đưa đế n ra má t bà".

"ừ, Tĩnh Nhi nế u...! Nế u bà có con thì nó cũng lớn rồi!" Bà nhìn chẳng nói thêm câu nào. Có thể là bà đang nghĩ đế n quá khứ, đế n số ́ phận.

Tôi tự trách mình, muô n bà vui lên một chút vậy mà..., có điề u tôi lại nghĩ, bà hỏi hộ tôi cũng tó t, cô á y số ng ở vùng này, nế u bà giúp tôi có phải tó t hơn không "Hay là bà giúp cháu hỏi vậy! "

"Nghĩ kỹ chưa, bà là người thích xen vào việc của người khác đấ y, nhưng yên tâm đi bà không làm hỏng chuyện đâu!" bà tùm tùm cười.

"Dạ vâng, cháu thì muô n tự mình giải quyế t, nhưng sau đó lại nghĩ nế u có bà giúp cháu thì việc này sẽ tó t hơn".

"Bà làm cơm ngon quá, cháu ăn no rồi ạ!", tôi đặt đĩa xuô ng, lau mồ m và nói "Cháu chỉ biế t cô á y tên là Tiêu Tĩnh". Tôi tả lại hình dáng cô á y cho bà nghe, nói thật trong thâm tâm tôi vẫn có đôi chút hy vọng, nế u không vậy sao sau khi nhìn thấ y Tiêu Tĩnh tôi lại vội vàng bám theo đế n tận đây.

Bà vừa thu dọn bát đĩa vừa nghe tôi kể, khi nghe thấ y hai chữ "Tiêu Tĩnh" đột nhiên mặt bà biế n sắ c. Tôi tả về hình dáng đặc điể m của Tiêu Tĩnh, tay bà run lên rồi "xoảng", tiế ng bát rơi vỡ vụn trên đấ t, "Cháu nói ai? Cháu nói lại đi!"

"Tiêu Tĩnh ạ! Bà cũng biết cô ấy hả?", Tôi cũng thật dốt, phản ứng của bà như vậy mà lại phải hỏi.

"Đúng rồi, đúng là Tĩnh Nhi", bà Chương thốt thên ngồ i bệt xuống ghế, hai vai run lên. Xem ra thì đúng là bà quen Tiêu Tĩnh rồi, tôi thấy rất lạ vì nếu quen thì sao họ chưa gặp nhau bao giờ?

"Bà ơi, bà làm sao thế?". Thấy bà có gì đó bất thường nhưng tôi vẫn hy vọng đừng có xảy ra chuyện gì.

"Tĩnh, Tĩnh Nhi! Mẹ sai rồi, mẹ thực sự sai rồi, con ra gặp mẹ đi, mẹ nhớ con quá!". Bà dang đôi tay vồ t nhẹ vào không khí, ánh mắt đờ đẫn, hai môi mím lại, nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt bà.

"Bà sao vậy? Chỉ tại cái mô m cháu hay nói lung tung."

"Đúng rồi, cháu có thể gặp được Tĩnh Nhi, cháu bảo Tĩnh Nhi ra gặp bà đi, bà là mẹ nó, bà rất nhớ nó", bà khóc và cầu xin.

"Bà làm thế này thì tổn thọ lắm", tôi vội đỡ bà đứng dậy.

Bà không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng khóc, tôi cũng không biết nói gì để an ủi bà, một lúc sau giọng của bà cất lên.

"Tiêu Tĩnh là con gái bà!", câu nói này làm tôi hiểu ra tất cả những biểu hiện bất thường vừa rồi của bà, điều này thật bất ngờ khiến tôi rất ngạc nhiên.

"Đều là tại bà cả!", bà khóc và kể với giọng tuyệt vọng. "Năm đó bọn quỷ như bọn lang sói, chúng đến tàn sát dốt nhà cửa của dân, những người dân không có khả năng chống trả đều bỏ chạy đến nơi khác".

Tôi nghe thấ y hơi run, cái từ "bọn quý" sao lạ thê , chỉ có gặp quý khi xem phim thôi. Không biế t bà đã gặp phải bấ t hạnh gì, tôi lặng yên nghe kể.

"Bà lúc đó bỏ chạy đê n một vùng tương đô i hẻo lánh, cứ nghĩ cuộc số ng thê là được yên ổn nhưng bọn địa chủ độc ác kia lại đê n thu thuê . Nhà nghèo làm gì có tiề n, địa chủ không cho khấ t một ngày nào, thấ y bà không nộp nôi thuê liề n ép Tĩnh Nhi làm vợ bé của hấ n. Bà... bà lúc đó thật hô ì đô , cứ cho rằ ng làm vợ bé của địa chủ còn đờ hơn phải chịu khổ chịu nghèo, cũng không đễ y gì đê n Tĩnh Nhi có đô ñg ý hay không, bà liề n đô ñg ý".

Nói đê n đây bà giàn giụa nước mắ t, rút khăn mùi xoa lau rô i kể tiế p "Tĩnh Nhi chấ c nó rấ t hận và sợ hãi, không nói với bà một câu mà bỏ đi ngay trong đêm, từ đó đê n giờ vẫn chưa về".

"Có người nói Tĩnh Nhi chề t rô i, nhưng bà không tin. Bao nhiêu năm nay, rấ t nhiề u người bảo họ đã gặp nó, nhưng nó thì lại không muố n ra gặp một người mẹ như bà! Bà sai rô i, không nên ép nó lấ y địa chủ, bà đã sai rô i! Nhưng cũng chỉ vì muố n tô t cho nó mà thôi, bà không muố n nó như bà bán lưng cho trời bán mặt cho đấ t, chỉ hy vọng nó lấ y được một chỗ tô t." Bà Chương lúc này nói không thành tiế ng nữa.

Tôi nghe và thấ y lạ, thời kỳ chiế n tranh chồ ng Nhật lúc đó bà mới hơn ba mươi tuổi, nế u số ng đê n bây giờ thì cũng đã trăm tuổi rô i. Nhưng xem ra bà mới chỉ hơn sáu mươi tuổi, nửa năm không gặp cũng chẳng thấ y bà thay đổi là mấ y, rô t cuộc thì chuyện gì xảy ra? Tôi bấ t đầ u thấ y sợ, cảm giác căn nhà này có gì đó bấ t thường, nhìn bà lão tôi thấ y vấ mồ ì hôi hột.

Tôi thực sự ngồ i không vững, tìm một lý do xin phép cáo về .

Tôi từ trong nhà bà ra và chạy thật nhanh, chỉ mong sao có đôi cánh để bay nhanh ra khỏi cái khu nhà ở quỷ quái này.

Tôi cũng đã hiểu tại sao số'ng ở đây luôn có cảm giác bất thường, tại sao xe ô tô không có người lái mà chỉ đỗ ở tít đầ'ng xa, tại sao người già ở đây có nhiê'u biểu hiện không bình thường như thế ...

Tôi không cho mình được phép dừng lại, cứ cắ'm đầ'u cắ'm cổ chạy, ngoài đường không có gió, vậy mà cây cô'ỉ xung quanh lại rì rào lắ'c lư như bị gió lay. Vừa chạy vừa nhìn cây cô'ỉ bên đường. Bỗng nhiên cây cô'ỉ đang tươi tốt biế'n thành khô héo xơ xác, tiế'ng gió thổi mạnh hơn, cả bầ'u trời lá khô rơi xào xạc, tôi chạy thục mạng không còn biế't gì nữa.

Lúc này, những dãy nhà xây bằ'ng gạch đỏ tường trắ'ng san sát bên đường bỗng chồ'c biế'n thành hàng mã, con đường rộng lớn thẳng tắ'p biế'n thành những lô'ỉ nhỏ gồ'ghê' khúc khuỷu. Tôi lao về' phía trước, đã là lô'ỉ ra rô'ỉ, một luồ'ng khí lạnh xuấ't hiện, cảm giác bà chủ nhà đang bay gầ'n lại chỗ tôi, tôi thấ'y nổi da gà.

Bà giục liên hô'ỉ "Dẫn bà đi gặp Tĩnh Nhi, dẫn bà đi gặp Tĩnh Nhi".

Tôi không dám quay đầ'u nhìn, càng không muồ'n nghe bất cứ âm thanh gì, mắ't nhắ'm tịt lại chạy như điên, chỉ lo cánh cổng lớn phía trước đột ngột khép lại.

Bỗng những căn nhà giấ'y ở hai bên lô'ỉ nhỏ bén lửa, những ánh lửa xanh le lói mờ ảo như những ánh lửa oán giận điên đảo dưới chín tà'ng địa ngục.

Có vật gì ngáng vào chân, tôi ngã xuố'ng, mắ't trợn tròn, vùng dậy nhưng không tài nào nhắ'c nổi mình lên được. Mặt cắ'm xuố'ng

đá t và lê t từng bước khấp khểnh, đế n lúc áng chừng đã chạy ra khỏi khu vực này tôi mới dám ngẩng mặt lên nhìn xung quanh.

Cảnh tượng hiện lên trước mắ t còn kinh hô n hơn nhiê u, người tôi như tê dại đi không còn chút sức số ng nào, muố n hét lên thật to, đôi mắ t trừng trừng nhìn cảnh tượng trước mắ t, đầ u óc tôi thực sự tro ng rồ ng.

Một loạt bia mộ đen sì hiện ra trước mắ t. Tôi có cảm giác nặng nề không còn lộ i thoát. Mặt đá t ẩn hiện những màn khói mờ nhạt lan tỏa quyện với sự ẩm ướt bao trùm toàn không gian.

Sau lưng hình như có vật gì đó. Tôi giật mình bật như lò xo, sợ hãi la hét.

Tôi kinh hoàng nhìn khắ p chẳng phát hiện ra cái gì, nhìn xuố ng phía dưới thấ y một cái bia mộ, tôi như đạt đế n tận cùng của sự sợ hãi. Trong đêm mịt mù hiện lên một tấ m bia mộ cũ, phía trên bia khắ c má y chữ lò mờ:

"Chương Ngải, 1919 - 1974."

Hai chân tôi không còn gánh nổi cái cơ thể này, bỗng như người bị liệt toàn thân không cử động được. Chương Ngải! Tên bà chủ nhà.

Sự sợ hãi làm đầ u óc như mu muội đi, sương mù mỗi lúc một dày.

"Mẹ, mẹ để anh â y đi đi!", đột nhiên giọng nói Tiêu Tĩnh vang lên.

"Tĩnh Nhi, con đã đờ ng ý ra đây gặp mẹ rô i hả, mẹ thực sự nhớ con", giọng khản câ u của bà mẹ đáp trả lời.

"Mẹ thả anh â y đi đi." Tiêu Tĩnh nói.

"Mẹ biết con thích nó, mẹ giữ nó lại cho con được không?" Giọng bà Chương như lo lắng điếu gì đó.

"Đề anh ấy đi đi mẹ, con sẽ ra gặp mẹ". Tiêu Tĩnh khóc.

Tôi thở phào, cảm giác thân xác mình như trút được gánh nặng. Tôi như kẻ điên cuồng bật dậy chạy khỏi nghĩa địa.

Khó khăn lắm mới chạy thoát ra khỏi đồ ng mộ, tôi ngã vật xuống đất nồm mưa rồi hôn mê bất tỉnh.

Trời mưa tầm tã, nước mưa xối xả trên mặt đất, tôi tỉnh lại, đầu óc quay cuồng mãi mới đứng lên được trên đất vừa trơn vừa ướt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng nhớ ra "Đây chính là nơi trước kia tôi ở", cái cổng to của khu nhà trở thành một cái cổng nhỏ rách nát, phía trên treo biển: Khu nghĩa trang Tân An Trang.

Bên trong khu mộ le lói một đám lửa quý, nhấp nháy ẩn hiện chỗ đó trước kia chính là nhà của bà Chương Ngải.

Tôi như kẻ bị thần kinh, chạy thục mạng.

Trên đường có mấy cái xe taxi đuổi theo hỏi tôi muốn đi đâu, tôi vừa chạy vừa liếc qua mấy cái xe đó. Trời ơi, sao toàn xe hàng mã.

Đêm thứ bảy: Trò chơi kinh dị

Mấy ngày nay trong nhà chỉ còn lại một mình Thạch Nham, mấy người bạn không biết đi đâu mất, ngôi nhà to như thế này mà chỉ có một mình anh thật là trống trải. Đặc biệt là Trương Khiết - người vừa kể thúc câu chuyện ma tuần trước cũng chẳng thấy mặt, đi đâu mà cũng chẳng chào một tiếng. Trong căn nhà này cứ cuối tuần đều có một người biến mất?

Những câu chuyện của mấy tuần trước luôn ẩn hiện trong đầu anh. Nó ám ảnh làm anh dường như không có lối thoát.

Từ sau cái chết của Vương Thổ, cảnh sát lúc nào cũng mò tới, nơi đây như là tâm điểm của họ vậy, nhưng xét về khía cạnh nào đó một mình sống ở đây cũng không có gì là đáng sợ lắm.

Mấy ngày nay anh đều xem thông tin thuê nhà, căn nhà này sắp bị giải tỏa, mặc dù có rất nhiều nhà để thuê nhưng chỗ thì cách xa cơ quan, chỗ thì giá thuê lại quá đắt. Trong thời gian này anh đang đắn đo suy nghĩ lựa chọn, cuối tuần lại đến.

Anh bất giác ngó lên trần nhà, hôm nay không có ai kể chuyện, thân kinh đang quen ở trạng thái lơ lửng. Nghe tiếng tích tắc không ngừng của chiếc đồng hồ treo trên tường, anh như muốn nghẹt thở.

Mở máy tính tìm các thông tin thuê nhà mới nhất, anh mở QQ ra xem. Hôm nay bạn trên mạng sao ít thế này, có thể là do cuối tuần. Anh chào hỏi qua loa, anh nhận được lời nhắn của Triệu Dục Tịnh "Hôm nay tôi đến tìm anh!".

Thạch Nham vội trả lời "Có chuyện gì vậy?"

Một hồ i lâu không thấ y trả lời, xem lại thì không thấ y Triệu Dục Tĩnh trên mạng nữa. Nghĩ đế n mấ y người bạn, thường ngày mọi người tíu tít ở bên nhau rấ t thân thiế t. Từ hồ i lập hội kể chuyện ma thì bọn họ cứ lầ n lượt biế n mấ t, không đi công tác thì cũng là về nhà, còn có những người không biế t đi đâu, sao lại có sự trùng hợp đế n vậy, hay là đã có sự sắ p xế p trước?

Ngồ i một mình trong phòng, Thạch Nham nghĩ. Lúc đầ u chính anh là người đưa ra ý kiế n thành lập Hội kể chuyện ma, tính đế n tuầ n này đế n lượt anh là người thứ bảy kể chuyện. Những câu chuyện mà các bạn anh kể đầ u rấ t hay, kinh hồ n, rùng rợn. Bây giờ còn lại mình anh kể cảm thấ y thật vô vị.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấ y hai vệt sáng xanh bên ngoài ban công cứ nhấ p nháy. Không biế t là thứ gì, anh chưa gặp bao giờ và cứ ngồ i ngắ m những vệt sáng đó.

Thạch Nham ngồ i rấ t lâu. Ngồ i không chắ ng có chuyện gì làm, anh đi đi lại lại trông như tập thể dục vậy, rô i coi giờ: đã 6 giờ tớ i rô i.

Nghĩ đế n sáu người bạn, thường ngày rấ t ít khi vào trong phòng của họ, ngày nào cũng như ngày nào đầ u bận rộn, khi trở về cũng đã muộn. Những ngày cuố i tuầ n anh đầ u lượn qua các phòng nhưng họ cũng đã tắ t đèn nên cũng chắ ng biế t được trong phòng mọi người như thế nào?

Hôm nay chắ ng có việc gì, anh muố n vào phòng các bạn anh xem họ bày trí như thế nào. Thạch Nham nghĩ vậy, vác ngay một cái ghé đứng lên ngó xem các phòng qua hướng cửa thông gió. Phòng đầ u tiên rấ t đơn giản, giố ng như ký túc xá sinh viên. Chỉ có một cái giường đơn, một cái bàn học. Phòng thứ hai cũng vậy, có thêm một mô hình xe tăng kiể u mới trên tủ đầ u giường. Và các phòng còn lại

anh phát hiện phòng nào cũng đều trống rỗng như không có người ở. Gió từ đâu thổi vào dãy hành lang làm anh ớn lạnh.

Thật lạ, lúc mới chuyển vào mỗi người một phòng. Anh không hề phát hiện có ai chuyển ra, mà tại sao chỉ có năm phòng có người ở, cộng cả phòng anh là sáu phòng. Vậy còn một người ở đâu?

Có một người đã không ở đây, nhưng nhất định đã tham gia hội kể chuyện ma ngay từ những ngày đầu tiên. Rồi cuộc thì người đó là ai trong số họ?

Cứ nghĩ đến anh lại cảm thấy rùng mình.

Trong nhà còn có một tầng hầm, biết đâu có người ở dưới đó?

Anh đi xuống tầng hầm, càng xuống càng tối. Trong nhà yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe được tiếng bước chân nặng trĩu của chính mình.

Xuống hết cầu thang tầng hầm. Một bóng đen vù qua, mặt anh như bị một thứ gì đó tạt vào cảm thấy đau rát.

Một con mèo với ánh mắt xanh sáng quắc. Vôn đã sợ, con mèo xuất hiện làm anh giật mình. Thạch Nham tức giận, nổi cáu, anh nhặt hòn gạch ném con mèo "Xem mày còn dọa người được nữa ko?"

Đèn dưới tầng hầm bật sáng, bên trong toàn là đồ bỏ đi - những thứ đồ mà những người thuê trước kia bỏ lại như chum nước, xe đạp trẻ con, bao đựng, v.v...

Khu này cũng sắp phá nên cũng chẳng ai dọn dẹp làm gì.

Thạch Nham ngó xung quanh, ở đây làm sao người có thể ở được, vừa lạnh vừa ẩm ướt. Anh đi một vòng không phát hiện có vết tích của ai sống ở dưới này.

Anh chuẩn bị đi lên nhưng tính hiếu kỳ nín anh lại và anh tìm thấy trong tầng hầm còn có một căn phòng nhỏ đóng kín.

Căn phòng đó từ xưa đã nghe nói có người treo cổ chết ở đây.

Anh thích mạo hiểm cho nên muốn biết ở đây thực sự đã có chuyện lạ gì xảy ra?

Anh đã từng xem và được nghe những câu chuyện kinh dị, họ đều nói rằng trong những căn phòng đã có người treo cổ chết thì thường biến thành ổ quỷ, anh không tin vào điều này nếu không tận mắt được chứng kiến.

Anh ngáp ngừng đẩy cửa phòng vào.

Một bà u âm u hiện ra trước mặt. Giây phút đó tuy có một cảm giác quay cuồng nhưng anh vẫn hiên ngang lắm. Lần tìm công tắc bật đèn, anh bắt đầu khám phá căn phòng này.

Toàn bụi bặm mạng nhện, có một đầu dây buộc vào cái cột, đầu kia buộc thành vòng tròn giống như là dây treo cổ khi người ta hành hình. Nơi đây đã kết thúc cuộc đời của bao nhiêu con người? Xem ra ở đây đã lâu lắm không hành quyết ai.

Trong phòng chẳng có đồ đạc gì, ngoài một cái giường sắt gỉ. Sát bên tường có một cái ghế sofa bị gãy một chân được lót bằng máy quyển sách cũ kỹ.

Lúc này có một ít bụi từ trên dây thừng lả tả rơi xuống, cảm giác cánh cửa phía sau lưng đang nhẹ đóng lại. Quay đầu nhìn không phát hiện ra thứ gì.

Đây không biết có phải là nơi nên ở lại hay không, đi được hai bước thì có tiếng "cách cách", bóng đèn vụt tắt. Cánh cửa hé lộ ra một cái hang sâu hoắm như muồn nuốt chừng tất cả, kể cả ánh sáng. Tim anh muồn vỡ ra vì sợ hãi, nhanh chóng rời khỏi cái tầng hầm khủng khiếp này, bước chân dồn dập hơn nhưng cảm giác như có vật gì đó bám theo làm anh run sợ.

Mấy lần quay đầu lại không thấy gì, chỉ có vết chân của anh in trên nền nhà đầy bụi mà thôi. Càng bước càng nhanh nhưng cảm giác như cầu thang càng lúc càng dài hơn, nó như kéo dài vô tận. Vật gì đó cứ bám sát anh, quay đầu lại đều chỉ có gió thổi mà không thấy một bóng người nào.

Anh nhìn lại lần nữa thì trước mặt là cái dây treo cổ chính là cái thòng lọng anh đã thấy trong kho.

Anh hoảng sợ hét, lao chạy. Chạy lên cầu thang, anh phát hiện cầu thang dốc đứng.

Anh vẫn cảm giác có vật bám ngay ở đằng sau lưng mình, hoảng sợ không biết gì nữa, cứ thực mạng chạy lên trên, chạy hết một tầng rồi mà vẫn là cầu thang.

Không còn đường nào khác, anh quay đầu ngược lại với ý nghĩ đối mặt với con quỷ cứ bám theo mình.

Anh cảm nhận được cái bóng đen đó ngày càng tiến gần hơn như muồn bao trùm toàn bộ thân xác anh.

Anh cứ chạy, chạy một mạch mười mấy tầng, nhưng... phía dưới vẫn là cầu thang.

Anh hoảng sợ.

Có chuyện gì xảy ra? Mình thừa biết nhà này chỉ có bốn tầng và một tầng hầm, sao lại có thể nhiều tầng thế này. Rồi cuộc là nó thông đến đâu đây?

Trong cái không gian tối tăm này, anh chạy xuống tiếp hai tầng nữa và cảm thấy tuyệt vọng thực sự.

Một bầu u tối những đường nét mờ ảo, đây đâu phải là căn nhà quen thuộc nơi anh đã ở, nó đã biến thành một nơi lạ kỳ. Anh vã mồ hôi và hy vọng đây chỉ là một giấc mơ chứ không phải một thực tế phũ phàng.

Lại xuống thêm một tầng nữa, anh đứng im và quan sát xem mình đang ở đâu.

Nơi đây có vẻ giống chỗ mình ở, lại có mấy cánh cửa thông gió, trên đó đều có tấm biển.

Anh lấy bật lửa soi để nhìn tầng -1603.

Con tim như bay ra khỏi lồng ngực, anh vội vàng chạy ngược lại. Anh chỉ nghe thấy bước chân vội vàng và tiếng thở hồng hộc của mình.

Xuất hiện một bóng đen đứng ngay ở góc tầng chỉ chực sẵn chờ anh đi qua. Đó là một người mặc một cái áo gió màu đen đứng lặng lẽ trong bóng tối và không nói một lời nào.

Thạch Nham không còn con đường nào nữa đành cầm đầu chạy thẳng về phía trước, đến gần bóng với đen, tim anh đập thành thịch.

Một bước, hai bước, ba bước... tiếng sát dẫm, anh cố gắng nhìn kỹ vào bóng đen, lấy hết sức bình sinh để vượt qua cảm giác sợ hãi này.

Trong bóng tối anh cảm thấy cái bóng đen nay rất quen, dường như là bạn anh vậy?

Thạch Nham trấn tĩnh một chút, anh đứng lại và nhìn cái bóng đó.

Cái bóng lên tiếng, Thạch Nham nghe giọng nói nhận ra- Thượng Gia Bả`ng. Tiếng sát gẫm hơn qua ánh sáng le lói thì quả thực là anh ta, Thạch Nham thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghe bên tai tiếng nói chậm rãi của Thượng Gia Bả`ng: "Hôm nay là cuối tuần, sao lại không kể chuyện?"

Thạch Nham "Chỉ còn mỗi mình tôi, còn kể gì nữa, mà y hôm nay anh đi đâu vậy!"

Thượng Gia Bả`ng "Tôi đi công tác vừa về, bây giờ đang tìm anh để kể chuyện ma đây?"

Thạch Nham nổi da gà khi nghe giọng của bạn, Thượng Gia Bả`ng lạnh nhạt không giống với anh ta thường ngày hay cười hay nói. Cũng có thể vì dưới này nhiệt độ xuống thấp cho nên cả hai đều cảm thấy giá lạnh.

Thạch Nham "Chúng ta lên phòng tôi kể chuyện đi, ở đây tối quá".

Thượng Gia Bả`ng cười nhạt: "Trước kia chẳng phải là chúng ta vẫn hay kể chuyện ở những nơi tối như thế này hay sao?"

Thạch Nham "Vậy chúng ta vừa đi vừa kể vậy, ở đây lạnh quá!".

Thượng Gia Bắ`ng nghe xong "ừ, quấ`ng đường này tương đố`i dài, tôi sẽ vừa đi vừa kể cho anh nghe một câu chuyện mà tôi đi công tác được nghe".

Thạch Nham thực sự không muố`n nghe kể chuyện nữa, chỉ muố`n nhanh chóng quay về` nhà, lên chỗ có ánh sáng, chỗ á`m áp hơn. Cho nên anh giả vờ như đang nghe, nhưng kỳ thực là bước chân của anh càng đi càng nhanh.

Có hai anh em ngoại tỉnh làm việc trong thành phố`, vì tiết kiệm tiề`n nhà nên chuyển đế`n một nơi được cho là có ma. Mặc dù tiết kiệm được tiề`n thuê nhà nhưng hai người cũng rấ`t sợ, họ hẹn nhau nề`u buổi tối`i ai đi làm về` nhà trước thì đợi người kia ở ngoài nhà rồ`i mới cùng nhau lên gác.

Có một hôm người em mãi 12 giờ đêm mới về` nhà, thấ`y người anh đang ngồ`i đợi dưới cột đèn cảm thấ`y trong lòng rấ`t á`m cúng, vội chạy lại "Anh, em xin lỗi về` muộn để anh phải đợi lâu!".

Người anh "Không sao, hai anh em mình đã hẹn nhau rồ`i mà", và hai người bước vào nhà đi lên thang máy.

Trong thang máy, người em lại nói với anh: "Đợi chúng mình kiế`m được tiề`n sẽ chuyển đế`n một nơi khác, em luôn có cảm giác số`ng ở đây cứ ghê ghê". Người anh đứng ở bên cạnh đáp "ừ".

Thang máy dừng ở tầ`ng hai anh em ở, người em lấ`y chìa khóa mở cửa vào phòng, người anh đứng ở đầ`ng sau nói "Anh không vào đâu!". "Hả, anh sao vậy?", người em hỏi.

Hừ hừ... cùng với tiế`ng cười lạnh nhạt quái đản kia, người anh nói "Ta có giồ`ng anh người không?". Lúc này điện thoại người em rung

lên và nghe thấy một giọng nói "Em ơi, anh phải làm thêm ở công ty, anh đang trên đường về, đợi anh nhé!"

Câu chuyện này Thạch Nham đã được nghe, nhưng trong không gian này khiến anh sờn cả tóc gáy. Bước chân càng vội vã chỉ mong nhanh thoát khỏi cái địa ngục này. Anh không dám nhìn sang bạn mình. Thoảng bên tai: "Mày thấy tao giống Thượng Gia Bả không?"

Thạch Nham vội hét lên một tiếng và ngã t xiêu trên đất.

Tỉnh lại anh thấy mình đang nằm trong phòng của mình, ngủ trên chiếc giường của mình. Một cơn ác mộng.

Sáu giờ tối, đầu anh nặng trĩu nghĩ lại những gì vừa xảy ra. Lúc này anh ra khỏi cửa cũng là sáu giờ tối. Lẽ nào... thời gian ngừng trôi? Nhưng anh thấy rằng mình đã ở trong cái thang gác đó ít ra cũng cả tiếng đồng hồ, sao bây giờ vẫn chỉ là sáu giờ tối.

Thạch Nham càng nghĩ càng thấy sợ, bỗng có tiếng "bập, bập" từ đâu vọng lại làm anh thất thanh hét toáng lên.

Anh không muốn mình ở trong phòng, muốn ra ngoài.

Xuống nhà lấy ô tô, mấy ngày nay đi làm việc cho công ty thường xuyên rất muộn mới về, nên anh đánh cả xe về nhà. Anh quyết định lái xe đi vòng vòng một chút ngắm cảnh đêm và muốn trốn tránh cái nơi đáng sợ này.

Anh lái xe, trên đường vẫn nghĩ không biết chuyện vừa rồi xảy ra là thật hay mê.

Cầm chắc tay lái nhưng không biết mình lái đi đâu, trên đường xe cứ vẫn đi lại như mất cửi.

Anh nhớ lại một vài chuyện, một vài người mà anh đã gặp. Gặp gỡ một vài người để làm cho cuộc sống của anh có chút thay đổi. Có những sự thay đổi lại là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời.

Nếu lúc đầu không chuyển đến đây thì anh cũng không thể quen được những người bạn thích kể chuyện ma và cũng không có những việc xảy ra kỳ lạ sau này. Đương nhiên cũng không phải lang thang ngoài đường nửa đêm như thế này.

Có sáu người chỉ có năm người ở. Vậy trong họ ai là ma, hay... Tất cả họ đều là ma? Họ sau khi kể chuyện xong thì không chết cũng là biến mất, sao lại có sự trùng hợp thế? Nhất định ở đây phải có mối liên hệ nào đó, vất óc ra suy nghĩ phân tích mà vẫn không có câu trả lời.

Sao dưới tầng hầm lại gặp Thượng Gia Bằng với dáng vẻ lạnh lùng, lẽ nào anh ta chính là ma?

Nghĩ đến những chuyện này đều làm anh sợ sợ, anh cố gắng gương và ý thức rất rõ là mình đang lái xe.

Nhưng không biết lái xe được bao lâu, có tiếng "bụp" và chiếc xe bỗng chao đảo, anh không làm chủ được tay lái của mình. Đúng là đen đủi, xe bị nổ lốp.

Ngay lập tức anh rút điện thoại gọi cho trung tâm cứu hộ, nhưng điện thoại không hề có sóng, anh đi vòng vòng hy vọng có thể vớt vát được tí tín hiệu.

Anh đi đi lại lại, bỗng đằng sau xuất hiện một cái xe cũ màu đỏ đi qua anh. Liếc mắt nhìn thấy người ngồi sau xe quay đầu lại

nhìn mình. ô` chẳng ai xa lạ, đó là Vương Thổ.

Vương Thổ? Chẳng phải anh ta đã chết rồi sao? Sao lại ở đây?

Thạch Nham chút nữa thì ngất xỉu.

Anh sống người trong giây lát "Mình gặp ma thật rồi!"

Tôi mùa đông rét căm căm cộng với sự sợ hãi và khi ra khỏi cửa anh chỉ mặc vội có một chiếc áo len làm anh ớn lạnh

Từ khi nhìn thấy Vương Thổ, anh luôn có cảm giác bóng tối của cái chết lúc nào cũng bám theo như muốn cướp đi sinh mạng của anh vậy.

Phải làm sao bây giờ? Mình trốn vào đâu bây giờ? Tôi muốn tìm một chỗ để ẩn nấp. Cách đây không xa có một nhà nghỉ, ở đó nhất định có người, ở đó có thể an toàn hơn một chút.

Anh đứng trước cổng quán trọ vào đặt một phòng rồi quyết định ở lại đây để trấn an tinh thần của mình.

Căn phòng từ từ sáng lên, nhà nghỉ này phòng nào cũng sơn màu trắng, cửa sổ, ga giường đều màu trắng, trong ánh sáng của đèn neon thì màu trắng càng sáng hơn. Cửa ra vào, cửa sổ thậm chí là tường bê tông rất được chú ý khi thiết kế, anh tự có cảm giác vô cùng ức chế, căn phòng to như thế sao lại giống như một phần mộ. ở trong không gian trắng toát như vậy, không khí như ít hơn, màu trắng bao phủ như muốn nuốt chửng con người anh.

Anh nhắm mắt im trong chăn, có tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc", làm Thạch Nham choàng tỉnh, thậm chí nó giúp anh thoát khỏi cái không gian ngập tràn sự sợ hãi này.

Anh vội phi ra ngoài mở cửa, bên ngoài lại là Triệu Dục Tĩnh. Thạch Nham như vó được cứu tinh. Anh nhìn cô với đầy vẻ ngạc nhiên hỏi "Em, sao lại biết anh ở đây?"

"Ha ha..." Triệu Dục Tĩnh cười rất lạ, cô nhìn Thạch Nham với vẻ lạnh lùng và nói một cách lạnh tanh "Tôi sao lại không biết, chúng tôi đều biết anh đang ở đây mà! "

"Chúng tôi?"

"Đúng, là chúng tôi, những người trong Hội kể chuyện ma ý".

Hội kể chuyện ma? Nghe cô nhắc, Thạch Nham bỗng nghĩ đến những việc lạ xảy ra họ.

"Họ... chẳng phải không ở nhà sao?"

"Sao không có nhà? Họ đều biết anh ra đây có một mình và đều muốn đến gặp anh".

Chưa nói xong Trương Khiết đột nhiên xuất hiện, anh ta cao to như vậy mà sao lại đứng khuất được sau lưng Triệu Dục Tĩnh. Thấy anh ta xuất hiện, Thạch Nham giật bắn người.

"Trương Khiết, nghe nói anh đi công tác mà?" Thạch Nham hỏi.

Trương Khiết không hề ngạc nhiên trả lời "Tôi sớm đã đi công tác về và chỉ còn đợi đến tìm anh nữa thôi".

Nghe xong, Thạch Nham bèn chôn hỏi: "Vậy anh ở đâu, sao tôi không gặp anh?"

"Mấy ngày nay tôi có việc, ngày nào cũng về rất muộn, có thể là anh không nhìn thấy tôi đây thôi". Trương Khiết nói.

Nghe đến đây, Thạch Nham phàn nào yên tâm hơn một chút, nhưng cảm giác bất ổn luôn thường trực trong anh.

Thầy Triệu Dục Tĩnh, anh nhớ tới lời nhắn trên QQ của cô gửi cho anh, vội hỏi "Có chuyện gì mà em nhắn cho anh ở trên mạng vậy?"

Triệu Dục Tĩnh trả lời lạnh nhạt "Tôi nói là hẹn đến giờ tôi sẽ đến tìm anh".

"Giờ gì?"

"Giờ chơi điện tử."

"Chơi trò gì?"

"Trò chơi kinh dị!"

Nghe cô ấy nói, Thạch Nham phản ứng "Tôi gần đây toàn gặp phải chuyện kinh dị đã đủ sợ chết rồi."

Triệu Dục Tĩnh dằn mặt, nhìn anh bằng với một vẻ khinh thường rồi nói "Đúng là đồ nhát gan, chẳng giống thằng con trai tí nào! Sợ gì chứ, chẳng phải là chúng ta đã chơi trò này mãi hay sao?"

Anh vội giải thích "Trước kia chúng ta chỉ là kể chuyện, nhưng hôm nay tôi thực sự đã gặp ma. Vừa rồi ở bên ngoài có một chiếc xe đi ngang qua, trên đó tôi nhìn thấy Vương Thỏ! Trong căn phòng này cũng vậy cảm giác rất kỳ lạ, tôi sợ phát khiếp lên được."

"Chính anh là người khơi lập ra Hội kể chuyện kinh dị, không ngờ lại nhát gan như vậy, thật nực cười". Triệu Dục Tĩnh nói một cách coi thường.

Thạch Nham liền trả lời "Tôi không nhìn nhầm đâu, đúng là Vương Thổ mà! Tôi Thạch Nham không phải dạng nhát gan nhưng thực sự là đã gặp ma, lẽ nào mọi người cũng đã gặp ma mà không sợ sao?"

Triệu Dục Tĩnh và Trương Khiết nhìn nhau và nói "Có gì là sợ đâu, trên đời này làm gì có ma! Chúng tôi lại muốn gặp ma đây, ha ha..."

Nghe họ nói khiến tôi dở khóc dở cười, những việc hôm nay gặp phải đã đủ làm tôi kinh hồn bạt vía rồi, chỉ cầu mong sau này không phải gặp những chuyện như vậy nữa, nhưng hai người này lại muốn gặp ma. Thạch Nham bỗng có một cảm giác không lành, dường như trong hai người họ sẽ có một người là ma.

Thạch Nham xua tay nói mình không muốn tham gia vào trò chơi, Trương Khiết liền tiếp lời "Đừng có làm cụt hứng mọi người, Thảm Thiên cũng đến, chúng tôi đều muốn tìm anh để cùng chơi đây".

"Thảm Thiên? Chẳng phải đã về quê rồi sao? Đã quay trở lại rồi hả? Bây giờ đang ở đâu?" Thạch Nham ngó xung quanh tìm nhưng không thấy bóng dáng anh ta đâu.

"Ha, ha, ha...", một tiếng cười lớn vọng lại, anh nhìn trước nhìn sau vẫn chẳng thấy người đâu cả.

Nhìn Triệu Dục Tĩnh và Trương Khiết với một vẻ nghi ngờ, nhưng cả hai người lại không nói gì và chỉ nhìn Thạch Nham, trong giây phút yên tĩnh này nghe thấy nhịp thở của cả ba người.

Cả ba đứng nhìn nhau như vậy mà chẳng nói một lời nào. Vai của Thạch Nham như nặng trĩu xuống, có người từ ở đằng sau đập vào

vai anh với một cánh tay lạnh như đá. Thạch Nham quay đầu nhìn nhưng chẳng thấy ai cả.

Thạch Nham lại bị vỗ một cái nữa vào vai, anh ghét nhất là bị người khác trêu chọc, quay người lại mới phát hiện Thảm Thiên đứng ngay đằng sau mình.

Thạch Nham chuyển từ sự tức giận thành vui mừng, đã m Thảm Thiên một cái "Thằng này về rồi mà không nói một câu!"

Thảm Thiên không nói gì, chỉ nhìn vào mọi người cười.

Triệu Dục Tịnh sầm sì mặt, nói với Thạch Nham với vẻ không vừa ý "Chúng tôi từ xa tới đây vậy mà anh chẳng mời chúng tôi vào phòng sao?"

Thạch Nham như vừa tỉnh cơn mơ "Em xem, anh vừa bị mọi người dọa cho suýt thì ngã xỉu, mau vào phòng đi, vào phòng đi". Thực ra trong đầu Thạch Nham vẫn nghi ngờ cả ba người, anh sợ rằng con ma sẽ là một trong những thành viên của Hội kể chuyện ma này.

Bốn người bước vào phòng, căn phòng trống bịch.

Thạch Nham nói "Cả ba cùng hẹn tìm tôi hả?"

Cả ba người cười gật đầu.

Thạch Nham sốt ruột nói "Tìm tôi có việc gì không?"

"Vừa rồi chẳng nói là tìm để chơi một trò chơi sao?"

Thạch Nham giọng lo lắng pha chút bẽn lẽn "Trò gì?"

Thảm Thiên hỏi tiếp "Anh đã gặp ma bao giờ chưa?"

Thạch Nham gật đầu, lại lắc vì rõ ràng cuộc anh vẫn chưa hiểu gì.

Thẩm Thiên nói "Hôm nay chúng ta chơi trò tìm ma đi, để ma hiện hình".

Để ma hiện hình? Chỉ có cách này mới khiến con ma hiện hình, nếu biết ai là ma thì không cần sợ như vậy nữa, dù cho kết quả có là ai thì cũng phải tìm cách kéo con ma ra ngoài ánh sáng.

Thạch Nham nghĩ đi nghĩ lại rồi đồng ý, anh không muốn để việc này tiếp tục khiến anh phải sợ hơn nữa, vẫn biết rằng kết quả cuối cùng sẽ rất khủng khiếp.

Nếu chết cũng phải biết được bộ dạng của ma như thế nào? Thạch Nham tham gia chơi trò này.

Quy tắc chơi như sau:

Bốn người sắp xếp đứng vào bốn góc của căn phòng màu trắng, đèn tắt hết, sau đó mặt ngược lên trần nhà. Trò chơi bắt đầu, một người trong số bốn người đó sẽ tiến đến góc tường khác, rồi vỗ vào vai người đứng góc đó. Tiếp đó người bị vỗ vai liên theo cách đó để mò đến một góc tường khác phương mà mọi người thông nhất với nhau là theo chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ), sau đó tiếp tục vỗ vào vai của người tiếp theo. Cứ như vậy mà chơi, nhưng nếu bạn đi vào góc tường nào mà góc đó không có người thì bạn phải hô lên một tiếng, sau đó tiếp tục đến góc tiếp theo khi nào đến góc có người đứng mới thôi.

Nghe xong phần giới thiệu của trò chơi, Thạch Nham có phần yên tâm, đây là trò anh đã từng chơi. Kết thúc của trò chơi là "Sau khi chơi một lúc sẽ phát hiện sẽ có lúc không có tiếng hô, vậy chúng

tỏ góc đó có người và có người vẫn tiếp tục đi không bao giờ dừng. Vậy trò chơi đã xuất hiện thêm được một người và người này là ai?"

Đáp án sẽ là "Người này là ma. "

Còn nhớ một năm trước, khi còn ở trong ký túc xá, Thạch Nham đã từng chơi trò này và chơi được một lúc thì kết thúc. Trong màn đêm u tối, khi vai mình bị một cánh tay buốt giá vỗ vào, ai cũng đều giật bắn mình rồi hét lên một tiếng. Và mọi người nhanh chóng kết thúc trò chơi, đẩy cửa bật mạng ra ngoài. Lúc đó tuổi còn nhỏ, giờ đã qua cái giai đoạn đó rồi. Bây giờ nghĩ lại và so sánh những lần gặp ma thì trò chơi này chẳng có gì là to tát cả.

Trò chơi mà họ sắp chơi ở đây thì có phần khác đi một chút, đó là khi phát hiện có thêm một người thì phải bật đèn ngay, lúc này mọi người mới có thể nhìn rõ hình dạng của con ma.

Những chuyện kỳ lạ mà gần đây Thạch Nham gặp phải nhiều đến mức thôi thúc anh tham gia vào trò chơi với một tâm trạng hứng thú, anh muốn biết ai trong bọn họ là con ma đó, chỉ có biết được sự thực thì mới xua tan cảm giác sợ hãi của anh. Cho nên anh giờ tay đồng ý ngay.

Trò chơi bắt đầu.

Tất cả đèn đều được tắt, cái rèm cửa kéo che kín không có một tia sáng nào, cả không gian là một màn đêm bao trùm, căn phòng không có một tiếng động gì. Cảm giác trong đêm tối căn phòng này trở nên vô cùng thân bí và khủng khiếp. Bốn người họ loạng choạng lê từng bước như sên bò.

Thạch Nham là người bắt đầu trò chơi, là người lần mò trong đêm tối để vỗ vào vai người ở góc kia. Trò chơi rất kỳ và hồi

hộp. Xung quanh im ắng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân mà thôi.

Tay anh mò mẫm theo tường, hai chân đi về phía trước, cũng không biết là bao lâu cuối cùng cũng đi đến được góc tường tiếp theo. Đôi tay run rẩy của anh đập vào người ở phía trước, người đó bị đập nhưng không nói một lời và mò từng bước tìm người ở góc tường tiếp theo.

Bốn người đứng ở bốn góc tường và chờ đợi trong im lặng, tâm lý càng bị dồn nén mỗi lúc một nặng nề hơn. Những câu chuyện kể về ma trước kia cứ hiển hiện trong đầu mỗi người.

Trong tĩnh lặng không nhìn thấy gì hết mà chỉ nghe tiếng bước chân soàn soạt, Thạch Nham chú ý lắng nghe phân biệt sự xa gần của âm thanh.

Không biết là bao lâu sau tiếng ho đã làm đứt đoạn những suy nghĩ xa xôi khủng khiếp của anh. Tiếp đó có người dùng tay đập vào vai anh, anh tiếp tục đi lần theo tường. Từ từ đi đến sau lưng của người tiếp theo, dùng bàn tay lạnh ngắt của mình đánh vào lưng lạnh ngắt của người đó. Người đó lại lần mò đi tiếp. Thạch Nham cảm thấy cảm giác lạnh kinh khủng.

Vai của Thạch Nham tiếp tục lại bị đập như thế, anh biết là họ đã đi được một vòng, tay và lưng của mọi người đều rất lạnh. Có thể họ cũng cảm thấy có gì đó khác thường nhưng không giải thích được sự bất thường đó. Thạch Nham không nghe thấy tiếng ho. Và cách giải thích duy nhất khi không nghe thấy tiếng ho đó là giữa họ đã có thêm một người.

Mọi người sợ như muỗi n thét lên, cơ hội đã đến! Trước khi tắt đèn bắt đầu trò chơi Thạch Nham đã nhớ rất kỹ vị trí công tắc

bật đèn, anh nhanh chóng mò đến chỗ đó và ấn thật mạnh vào công tắc.

Căn phòng bỗng chốc sáng rực lên, mọi người dánh vẻ sợ hãi, Thạch Nham chớp chớp mắt rồi nhanh chóng mở to mắt ra nhìn xem rốt cục ai là ma?

Dưới ánh sáng của đèn, chính giữa phòng đột nhiên có một người xuất hiện, cả bốn góc tường tính cả Thạch Nham đều có người đứng, vậy vị trí giữa này là vừa mới xuất hiện thêm một người.

Người này đeo một cái mặt nạ trông vô cùng hung dữ, đang há to miệng ra để lộ cái lưỡi dính đầy máu.

Ma đột nhiên hiện hình làm cho cả bốn người họ đều sợ hãi, không ngờ cái cách này lại hiệu quả vậy, nhưng chỉ là không biết tại sao nó lại phải đeo mặt nạ?

Nhưng không sao, vì có ba người bạn ở bên cạnh, Thạch Nham không thấy run sợ vì thêm người là thêm mạnh, cho dù là chết đi thì cũng có người làm bạn xuống suối vàng cùng. Còn đỡ hơn cả nỗi sợ hãi khi một mình ở dưới tầng hầm.

Nghĩ một hồi anh kinh ngạc khi phát hiện Triệu Dục Tịnh, Trương Khiết và Thẩm Thiên cả ba đều đã biến mất. Con ma đeo mặt nạ bắt đầu nghiến răng ken két rồi cười khanh khách và từ từ tiến về phía anh.

Thạch Nham vô cùng lo sợ và vội vàng gọi "Trương Khiết, Thẩm Thiên mọi người đi đâu rồi? á..."

Không có ai trả lời, tiếng hét của anh càng làm con ma chú ý và nó xông đến anh càng nhanh hơn.

Con ma rấ t nhanh tiế n lại gầ n chỗ Thạch Nham, nó không màng đê n tiế ng hét của anh, không biế t có chuyện gì đã xảy ra mà đầ u của nó bỗng nhiên phun ra máu, máu chảy thành dòng ở phía sau chiế c mặt nạ. Chỗ nào cũng thấ y máu, đầ u và mặt nạ đê u dính, ngay đê n quầ n áo cũng bị dính bê bê t máu. Mau chảy rồ ng rồ ng xuồ ng đầ t.

Thạch Nham quay người định chạy nhưng đã bị con ma túm lại, cánh tay của nó lạnh giá cứng lại như cây gỗ. Bàn tay lạnh và ướt của nó bám lấ y Thạch Nham và anh cảm giấ c toàn thân da gà nổi lên, rắ ng run lên câ m cập, hai chân như muồ n mê m ra. Trong lúc sợ hãi lại chẳng thấ y ba người bạn đầ u, đúng là bạn bè thê đố ! Thạch Nham vừa sợ vừa tức giậ n, không biế t nên làm thê nào mới đượ c.

Con quỷ túm lấ y cổ anh với bàn tay nhót nhót lạnh giá, tay nó càng thít càng chặt, mặt Thạch Nham đỏ lên ngạt thờ.

Không, không thể ngồ i chờ ché t đượ c Thạch Nham bắ t đầ u phản kháng, anh vung tay, làm sao có thể thoát khỏi nó "Sao mà y lại hại tao, mà y là ai"?

Con quỷ không để ý đê n anh, nó quay cồ lại, Thạch Nham nhìn thấ y họng của nó lộ ra cái xương trá ng phớ, ở đó như là cái ổ ng nước đang chảy ngược lên trên, máu chảy xô i xả ra ngoài. Cồ bị đứt nhưng vẫn nói và cười khanh khách, nó bóp cồ anh càng chặt hơn.

Nhìn vào cái mặt nạ hung dữ kia, Thạch Nham chỉ có thể nhìn rõ đôi mắ t của con quỷ. ánh mắ t vô hồ n không biế t nhìn vào đầ u và càng không thể suy đoá n nó muồ n gì.

Thạch Nham không làm sao thoát khỏi con quỷ, cánh tay buồ t giá của nó ghì chặt vào cồ anh, Thạch Nham sắ p tá c thờ.

Thạch Nham ngọt thờ nói "Tại sao mày làm thế với tao? Tao có thù oán gì với mày?"

Con quỷ cười nhạt, nhìn anh với con mắt lạnh lùng rồi nói "Tao chỉ muốn chơi trò với mày thôi".

"Tại sao lại chọn tao?"

"Vì chính mày là người lựa chọn trò này".

Thạch Nham không nói gì, chính anh là người sáng lập Hội kể chuyện ma, xem ra thì con ma này đã có mặt trong nhóm của họ từ khi có hội.

Thạch Nham "Thế mày muốn gì?"

"Chẳng thế nào cả, chỉ muốn kéo mày vào hội chúng tao."

"Hội bọn mày, bọn mày là ai?"

"Là những người đã từng kể chuyện", con ma lỏng tay, có thể vì nó thấy câu hỏi quá nực cười.

"Họ đang ở đâu?"

Con quỷ chậm rãi "Họ giống tao, tiếp tục trò chơi với mày."

"Cái gì? Mày nói... bọn họ..., giống mày?"

Con quỷ cười ha ha, tiếng cười của nó vang lên trong màn đêm u tối "Đúng, họ giống tao bây giờ đều biến thành quỷ!"

Thạch Nham lúc này mới vỡ lẽ, hèn chi mình đến một nơi hoang vắng xa như thế này mà bọn họ cũng tìm được đến tận nơi, lại còn lúc ẩn lúc hiện, nói chuyện thì kỳ quái âm dương, hóa ra... họ đều đã biến thành ma hết rồi.

Con quỷ lại cười ha ha, máu trên đầu không ngừng chảy xuống vai, rồi ngã vào quần áo.

Thạch Nham không muốn nhìn thấy máu chảy đầm đìa, bèn lấy tay bịt lại, cánh tay vọt lên phía trên vô tình động vào cái mặt nạ kinh hoàng đó. Lúc này anh mới nhìn rõ bộ mặt thật của con ma, nó là bạn anh, người đã chết: Vương Thổ! Sau lúc vừa rồi Vương Thổ ngã xuống xe đó bây giờ Thạch Nham không ngờ lại gặp hắn ta ở trong cái trò đùa với tính mạng này.

Thì ra, hắn đã giết hết mọi người sau mỗi lần kể chuyện, Thạch Nham là người kể cuối cùng cho nên mới sống sót đến bây giờ. Thạch Nham cuối cùng cũng biết được chân tướng của sự việc.

"Kẹt kẹt", Vương Thổ nghiêng răng, cười lạnh nhạt quờ tay vào Thạch Nham.

"Ha ha ha...", bên tai là tiếng gọi nghe đến chói tai và tiếng cười sáng khoái, bỗng Triệu Dục Tịnh, Trương Khiết, Thẩm Thiên chẳng biết từ đâu lại hiện ra rồi xông đến chỗ Thạch Nham, cười giễu cợt và giơ cánh tay chuẩn bị tóm lấy Thạch Nham.

Nhìn thấy những bộ mặt đáng sợ của họ đang quờ quạng chân tay tiến đến, Thạch Nham sợ hãi hét lên một tiếng và ngã xỉu trên đất.

Không biết là bao lâu, Thạch Nham như đã mơ một giấc mơ dài. Anh tỉnh dậy và phát hiện đang nằm ở trên giường trong căn phòng của chính mình, đắp cái chăn vô cùng ấm áp. Bên cạnh anh là những người bạn vây quanh, người thì lấy khăn chườm, người thì đo nhiệt độ cho anh, Thạch Nham như bị hoảng loạn tinh thần.

Anh chú ý quan sát những người bạn đang bận rộn và nhận ra họ chính là Trương Khiết, Thượng Gia Bằng, Thẩm Thiên, Hà Tiểu

Đình. Sao tự dung lại tập trung đầy đủ thế này? Không phải họ đều đi vắng hết sao? Và hai ông cảnh sát thường đến quấy nhiễu cũng có mặt ở đây.

Lúc này Vương Thổ thấy Thạch Nham không vẫn đề gì anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nhìn thấy Vương Thổ, Thạch Nham bỗng nhớ lại tất cả những gì xảy ra trước khi ngã t xỉu, bấy người này đều là quý, anh sợ hãi hét toáng lên, nhảy chồm lên như muôn chạy thoát khỏi chỗ này.

Nhìn thấy anh hoảng loạn, Trương Khiết vội vàng kéo anh và nói "Đừng sợ, đây chỉ là một trò đùa thôi".

"Cái gì, trò đùa?" Thạch Nham nhìn Trương Khiết với một vẻ nghi ngờ. Triệu Dục Tịnh bung đến một cốc nước ấm, mặt đỏ bừng và nhìn anh với vẻ quan tâm.

"Đúng, thực ra là một trò đùa!" Vương Thổ nói thêm, mấy người xung quanh cũng gật đầu nhìn Thạch Nham.

Thạch Nham nhìn mọi người với một vẻ hồ nghi, làm sao biết được việc gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Thạch Nham, Vương Thổ liền chậm chạp giải thích, hóa ra tất cả sự việc đều đã nằm trong kế hoạch được định trước.

Đêm thứ nhất, Vương Thổ sau khi kể xong câu chuyện đầu tiên "Chiếc tủ" thì nếu chỉ đơn giản là kể chuyện thì chẳng có gì là đặc sắc cả, anh đã bày ra một trò để làm cho Hội kể chuyện ma có thêm nhiều hoạt động hơn.

Vào cuối tuần tiếp theo anh cố ý không tham gia cùng với mọi người, và đi gọi hai người bạn cảnh sát cũng thích đùa của mình, bố trí họ nấp sẵn ở dưới nhà, khi nghe thấy trong nhà có biểu hiện bất thường thì lập tức xông vào.

Vương Thổ ở ngoài cửa sổ nghe thấy Thẩm Thiên kể câu chuyện của đêm thứ hai bèn mò đến phòng của anh ta, mở hết rèm cửa sổ để cho căn phòng anh lạnh đến rợn người, tiếp đó tự nhốt mình trong tủ giả vờ chết để dọa anh ấy.

Khi buổi kể chuyện đêm đó kết thúc, Thẩm Thiên về phòng và cố tình để cánh cửa tủ phát ra tiếng động, tự tạo ra không khí kinh sợ cho mình, anh tương đối thành công với màn này. Thẩm Thiên đã bị dọa đến run sợ và toàn thân lạnh ngắt khi lấy cái chăn dày trong tủ, lúc này Vương Thổ giả chết lăn ra ngoài.

Thẩm Thiên sợ quá vội đi gọi người khác, mọi người cũng bị dọa đến kinh hồn bạt vía. Lúc này hai người bạn công an mà Vương Thổ đã bố trí xông vào rồi tham gia giải quyết vụ việc. Vương Thổ sau đó cũng đã được chuyển đến nhà bạn ở.

Sau này hai anh công an vẫn tiếp tục cố tình đến trả vờ điếu tra vụ án.

Thẩm Thiên bị dọa đến sợ chết đi được, Vương Thổ bèn lên mạng thông báo cho anh ta tất cả tin tức về cái chết của mình và bảo cho anh cùng tham gia vào trò đùa này, sẽ tiếp tục dọa những người kể chuyện tiếp theo. Mục đích của trò đùa mới này không những vừa làm phong phú thêm cho Hội kể chuyện ma mà còn rèn luyện thêm cho mọi người lòng can đảm, đồng thời trò chơi cũng diễn ra giống như những trò đùa chết chóc khác, làm cho những ngày cuối tuần càng căng thẳng hơn nữa. Vương Thổ thấy tương đối hào hứng với sáng kiến này của mình, thực tế

chứng minh đó là sau khi anh ta "ché t" những người gặp lại anh đều cảm thấy khiếp sợ.

Những người kể chuyện sau khi bị hù dọa đều biết được đây chỉ là trò đùa và rất tích cực hưởng ứng cùng tham gia liên kết để hù dọa những người kể chuyện tiếp theo.

Sau mỗi đêm kể chuyện đều có một người mất tích, người cuối cùng kể chuyện sẽ là người nhận được sự sợ hãi khủng khiếp nhất và không ngờ người xui xẻo gặp phải lại chính là Thạch Nham.

Vương Thổ vừa nói xong mọi người đồng loạt gật đầu.

Thẩm Thiên cười hì hì: "Cái trò này của chúng ta kịch tính quá, nếu không có thì thật đáng tiếc".

Hai người bạn cảnh sát đứng bên cạnh gật đầu: "Nhiệm vụ của chúng tôi là phối hợp hợp tác để trò chơi càng hấp dẫn hơn."

Thạch Nham tròn tròn mắt khi nghe những câu chuyện hoang đường vừa rồi và dần cũng tìm ra được câu giải thích hợp lý cho những chuyện kỳ lạ mà mình đã gặp phải.

Vương Thổ xuất hiện trong tủ hay ngõ sau xe ô tô, rồi ba người bạn cùng xuất hiện ở nhà trọ, rồi cả khuôn mặt sần sùi của Triệu Dục Tĩnh.

Những chuyện vừa xảy ra như là một cuốn phim cứ hiện ra trong đầu anh.

Đột nhiên anh bỗng nhớ lại tầng hầm tối tăm dưới nhà, rồi cả cái cầu thang dài vô tận, liền hỏi Thượng Gia Bằng "Cái cầu thang làm sao nó dài vô tận như vậy?"

Câu hỏi bất ngờ của anh làm Thượng Gia Bǎ̀ng vô cùng ngạc nhiên, liền hỏi "Cầ̀u thang nào?"

"Thì cầ̀u thang dưới tầng hầ̀m ý."

Câu trả lời của Thạch Nham làm mọi người chẳng hiểu gì hết, mặt biế̀n sắ̀c và hỏi lại anh "Cái tầng cuố̀i cùng ở dưới á, làm gì có cầ̀u thang?"

"Cái gì, không phải là trò đùa của các anh à?" Lầ̀n này đé̀n lượt Thạch Nham mặt biế̀n sắ̀c, "Phía dưới tầng hầ̀m còn có cầ̀u thang rấ̀t dài, rấ̀t dài, không có điể̀m cuố̀i, tôi xuố̀ng đé̀n đó còn Thượng Gia Bǎ̀ng ở đó nữa."

"á!" Thượng Gia Bǎ̀ng hét lên kinh sợ "Nhưng... tôi thề̀ rằ̀ng không biế̀t ở đó còn có cầ̀u thang, tôi cũng chưa bao giờ xuố̀ng dưới tầng hầ̀m."

Mọi người đé̀u không nói gì chỉ còn biế̀t nhìn nhau, lúc này Thạch Nham cảm thấ̀y đầ̀u óc quay cuồ̀ng và nghe thấ̀y tiế̀ng cười "ha ha" của ai đó, tiế̀ng cười đắ̀c chí không dứt.

Đầ̀u Thạch Nham như muố̀n căng ra, một câu hỏi rấ̀t to quay cuồ̀ng trong đầ̀u: ở cái cầ̀u thang dài vô tận đó, cái người anh từng gặp là ai?... Đôi mắ̀t vô hồ̀n của anh nhìn xung quanh, rồ̀i nhìn mọi người với đầ̀y vẻ thắ̀c mắ̀c.

Thượng Gia Bǎ̀ng và mầ̀y người bạn cũng tròn xoe mắ̀t nhìn nhau với vẻ đầ̀y kinh ngạc, giọng của Thạch Nham như hòa lẫn vào không gian giố̀ng như một xoáy nước xoáy mãi không ngừng, và tản mát trong bầ̀u trời xanh vô tận...